

μίας ένεκα καὶ πανταχή στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου. Ἐπει τοιούτην τῷ κατόπτρῳ οὐ δοκεῖ σοι ἄτοπον εἶναι τὸ ἐμβεβλῆσθαι τὸ ρῶ; ἀλλὰ τοικῦτα, οἴμαι, ποιοῦσιν οἱ τῆς μὲν ἀληθείας οὐδέν φροντίζοντες, τὸ δὲ στόμα πλάττοντες,⁸ ὥστε ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρώτα δυόματα τελευτῶντες ποιοῦσι μηδὲ ἀνένευσιν τὸ στόμα· τοιούτην τὸ στόμα ποιοῦσιν τοικῦτα, οἴμαι, πολλά. Ἐρμ. Ταῦτα μὲν ἔστιν οὕτως, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Εἰ δὲ αὖτις ἔάσται καὶ ἐντιθέντι καὶ ἐξαιρεῖν ἀττάντα βούληται τις εἰς τὰ δυόματα, πολλὴ εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν ἀν παντὶ τις δυόματα πράγματι προσαρμόσσειν. Ἐρμ. Ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Ἀληθῆ μέντοι ἀλλὰ τὸ μέτρον, οἴμαι, δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκός σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάταν. Ἐρμ. Βουλούμην ἂν. Σωκ. Καὶ ἐγώ σοι ἔνυμεν λογοτελούμενοι, ὡς Ἐρμόγενες· ἀλλὰ μὴ λίαν, ὡς δικιμόνιες, ἀκριβολογοῦ, μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς ἢ μένεος.⁹ Ἐρχομαι γάρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὡς εἰρηκα, ἐπειδὴν μετὰ τέγμαν μηχανὴν ἐπισκεψώμεθα. Μηχανὴ γάρ μοι δοκεῖ τοῦ ἀνειν ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι.¹⁰ τὸ γάρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνει ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοιν ἔγγικεται, μῆκους τε καὶ τοῦ ἀνειν, τὸ δὲ δυόματην μηχανὴ. Ἀλλ', ὅπερ νῦν δὴ εἶπον, ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ τῶν εἰρημένων ἐλθεῖν.

§ 29. Ἀρετὴ γάρ καὶ κακία ὅτι βούλεται τὰ δυόματα, ζητητέα. Τὸ μὲν οὖν ἔτερον οὕπω καθιστῶ, τὸ δὲ ἔτερον δοκεῖ μοι κατάθλητον εἶναι ἔνυμενει γάρ τοις ἐμπροσθευ πάσιν· ἀτε γάρ ιόντων τῶν προγυμάτων, πᾶν τὸ κακῶς ἵὸν κακία ἂν εἴη· τοῦτο δὲ στάχνην ἐν τῇ ψυχῇ ἦ,² τὸ κακῶς ἵεναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μάλιστα τὴν τοῦ ὀλον ἐπωνυμίαν ἔχει τῆς κακίας. Τὸ δὲ κακῶς ἵεναι ὅτι ποτί ἔσται, δοκεῖ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῇ θειλίᾳ, ὁ οὕπω διηλθομέν ἀλλ' ὑπερέσθημεν, δέου αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρείαν σκέψασθαι· δοκεῖμεν δέ μοι καὶ ἀλλὰ πολλὰ ὑπερέσθηκέναι. Ἡ δὲ οὖν θειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι ἴσχυρόν τὸ γάρ λίαν ἴσχυς

δυόματα, ὡς ἐν § 31. 5. — 8. Τὸ δὲ στόμα πλάττοντες.) Δηλ. οὗτοις διστοιχοὶ φωνὴ νὰ ἐξέρχηται ὑγροτέρων καὶ ἀνευτινός τοῦ λάθρυγγος τραχύτητος. — 9. Μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς μένεος.) Οἱ τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἐλτωρος λόγοι ἱλιάδ. Z. 265. — Μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς, μένεος δὲ ἀλλῆς τε λάθωματα. Τούτους χλευχατικοῖς μεταχειρίζεται δὲ Σωκράτης, ἐπευχόμενος τὴν Ἐρμογένους ἐμβριθειαν καὶ ἐπιμέλειαν, μὴ δηλ. γρατηθῆ ἡ ὄρμη τοῦ εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ τὰς τῶν λέξεων ἐτυμολογίας. — 10. Τοῦτο μὲν ἐπὶ πο-

πολὺ σημεῖονεῖναι.) Ὁπερ ἔστι, τοῦ ἀνύειν, εἴτε ἀνύτειν. Ὁμηρ. Οδύσ. Γ. 496. «Ἐνθα δὲ ἐπειτακ θύμου δόδον.» Ἀντιτε τοῦ ἀνύεις. Φρύγης. Μὲ τὸ ἀνύειν συναπτέον τὸ ἐπὶ πολὺ, δηλ. πολὺ πρόκοπειν, ἐπιδιδόναι, ἐξ οὗ σαφονίζονται τὰ ἀκόλουθα· τὸ γάρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνειν.

§ 29. 2. Τοῦτο δὲ ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ ἦ.) Ο νοῦς τοῦτο δὲ ὅταν ευμένη εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ κακῶς ἐπὶ τὰ πράγματα ἵεναι, λαμβάνει τὴν ἐπωνυμίαν ἀφ' ὅτον

τις ἔστιν δεσμὸς σὺν ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος τῆς ψυχῆς ἢ δελ-
λία ἀν εἴη· ὅτπερ γε καὶ ἡ ἀπορία κακὸν, καὶ πᾶν, ὃς ἔσται,
ὅτι ἀν ἐμποδὼν ἡ τῷ ιέναι καὶ πορεύεσθαι. Τοῦτ' οὖν φαίνεται
τὸ κακῶς ιέναι δηλῶν, τὸ ισχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πο-
ρεύεσθαι,³ ὁ δὴ ψυχὴ δῖαι τῇ οὐρανῷ, κακίας μεστὴ γίγνεται. Εἰ δ'
ἐπὶ τοιώτοις ἡ κακία ἔστι τοῦνομα, τούναντίου τούτου ἡ ἀρετὴ
ἀν εἴη, σημαίνον πρῶτου μὲν εὔπορον, ἐπειτα δὲ λελυμένη τὴν
ροήν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι, ὥστε τὸ ἀσχέτως καὶ τὸ ἀκω-
λύτως αἱρεῖται ρέου ἐπωνυμίου εἰληφεν, ὃς ἔσται, τοῦνομα· δρ-
ῦντος μὲν ἔχει ἀειρεῖται κακεῖν, ἵσως δὲ αἱρετὴν λέγει,⁴ ὃς οὐ-
στὶς ταύτης τῆς ἔξεως αἱρετωτάτης· ξυγκεκρότηται δὲ καὶ κα-
κεῖται ἀρετὴν καὶ ἵσως με αὖ φήσεις πλάττειν.⁵ ἐγὼ δὲ φημι, εἰ-
περ δὲ ἐμπροσθεν εἴπον δρῦντος ἔχει, ἡ κακία, καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα
τὴν ἀρετὴν δρῦντος ἔχειν. Ερμ. Τὸ δὲ δὴ κακὸν, δι' οὗ πολλὰ διῶν
ἔμπροσθεν εἰρηκας, τι ἀν νοοῖ τοῦνομα; Σωκ. Ἄτοπόν τι νὴ Δί⁶
ἔμοιγεν δοκεῖ καὶ γαλεπὸν ξυμβαλεῖν. Επάγω οὖν καὶ τούτῳ ἔκει-
νην τὴν μηγανήν. Ερμ. Ποίαν ταύτην; Σωκ. Τὴν τοῦ βαρβαρί-
κού τι καὶ τοῦτο φάναι εἶναι. Ερμ. Καὶ ἔστιν γε δρῦντος λέγοντι·
ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ταῦτα μὲν ἔωμεν, τὸ δὲ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν παι-
ρώμεθα ιδεῖν, πῃ εὐλόγως ἔχει. Σωκ. Τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρὸν καὶ δὴ
κατάδηλόν μοι φαίνεται ὁ νοεῖ καὶ τοῦτο γάρ τοῖς ἐμπροσθεν ὀμολο-
γεῖται. Τὸ γάρ ἐμποδίζον καὶ ἵσχον τῆς ροῆς τὰ δύτα λοιδορεῖν μοι
φαίνεται διὰ παντὸς ὁ τὰ δύματα τιθεῖς, καὶ νῦν τῷ αἱρετῷ
τὸν ροῦν τοῦτο τοῦνομον ἔθετο ἀεισχοροῦν· νῦν δὲ συγκροτήσαν-
τες αἰσχρὸν καλοῦσι. Ερμ. Τι δὲ τὸ καλόν; Σωκ. Τοῦτο χαλε-
πώτερον καταγοῖσαι.⁷ Καίτοι λεγουσί γε αὐτὸν ἀρμονίᾳ μόνον, καὶ
μήκει τοῦ οὐ παρῆκται. Ερμ. Πῶς δή; Σωκ. Τῆς διανοίας τις ἔστι
καὶ ἐπωνυμία εἶναι τοῦτο τὸ ὄνομα. Ερμ. Πῶς λέγεις; Σωκ. Φέ-
ρε, τί οἶει σὺ εἴναι τὸ αἴτιον κληθῆναι⁸ ἐκάστῳ τῶν ἔντων; ἀρ-
ούκειν τὸ τὰ δύματα θέμενον; Ερμ. Πάντως που. Σωκ. Οὐ-
κοῦν διάνοια ἀν εἴη τοῦτο ἦτοι θεῶν ἡ ἀνθρώπων ἡ ἀμφότερος;

τούτου δηλ. ἀπὸ τὴν κακίαν. — 3. Τὸ ισχο-
μένως—πορεύεσθαι.) Ἐπεξήγησις τῆς ἀν-
τωνυμίας τοῦτο. — 4. Αἱρετὴν λέγει.)
Εὖν. ὁ τὰ δύματα θεῖς. — 5. Ήσως μὲν
αὖ φήσεις πλάττειν.) Ὅπερ ἔστιν, αὐ-
τοσχεδιάζειν. — 6. Τὸ δὲ δὴ κακὸν,
δι' οὗ πολλά πρότερον ἐδήλωσας δηλ. τὸ δύ-
ποιον μετεχειρίσθης πρὸς ἐξήγησιν πολ-
λῶν λέξεων. — 7. Τοῦτο χαλεπώτερον
καταγοῖσαι.) Λίγαττεται τὴν παροιμίαν,

χαλεπά τὰ καλά· εἰς τὸ, λέγει, ἐνν. δ
ὄνοματοθέτης. — 8. Τὸ αἴτιον κληθῆ-
ναι.) Όμοικ σύνταξις κεῖται καὶ ἐν
Φαίδ. σελ. 97, Δ. Εὐθυδ. σελ. 305.
C. Μετὰ τὸ κληθῆναι ἵσως γραπτέον,
τι ἐπειδὴ κακεῖν τινι, ἀνευ τῆς αἰτίας
τοῦ πράγματος ἀχρηστον παρ Ελληστρ.
Τεθέντος δὲ τοῦ, τι δ νοῦς ποίει σὺ
τὴν αἴτιαν νομίζεις, δὲ τὴν εἰς θεστεν
πράγμα ἐτέθη δυομάτι;

Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ καλέσαν τὰ πράγματα καὶ τὸ καλὸν ταῦτον ἔστι τοῦτο, διάνοια; Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ ὅσα μὲν ἄν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσπται, ταῦτά ἔστι τὰ ἐπανετά; ἀ δὲ μὴ, φεκτά; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Τὸ σῦν ιατρικὸν ιατρικὰ ἐργάζεται καὶ τὸ τεκτονικὸν τεκτουνικά; ἡ πᾶς λέγεις; Ἐρμ. Οὐτῶς ἔγωγε. Σωκ. Καὶ τὸ καλὸν ἄρα καλό; Ἐρμ. Δεῖ γέ τοι. Σωκ. Εἶστι δέ γε τοῦτο, ὡς φαμεν, διάνοια; Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Ὁρθῶς ἄρα φρονήσεως αὗτη ἡ ἐπωνυμία ἔστι, τὸ καλὸν, τῆς τὰ τοιαῦτα ἀπεργαζομένης, ἀδὴ καλὰ φάσκοντες εἶναι ἀσπαζόμενα. Ἐρμ. Φαίνεται.

§ 30. Σωκ. Τὶ σῦν ἔτι ἡμῖν λοιπὸν τῶν τοιούτων; Ἐρμ. Ταῦτα τὰ περὶ τὸ ἀγαθόν τε καὶ καλὸν, ἔμφέροντά τε καὶ λυσιτελοῦντα καὶ ὀφέλιμα καὶ κερδαλέα, καὶ τάνακτια τούτων. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ μὲν ἔμφέρον ἥδη που κάν σὺ εὔροις ἐκ τῶν προτέρων ἐπισκοπῶν τῆς γὰρ ἐπιστήμης ἀδελφόν τι φαίνεται σύδεν γάρ ἄλλο δῆλοι ἡ τὴν ἄμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πράγματων, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ τοιούτου πραττόμενα συμφέροντά τε καὶ σύμφορα κεκλησθαι ἀπὸ τοῦ συμπεριψέσθαι.² Ἐρμ. Εἰσιε. Σωκ. Τὸ δέ γε κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους κέρδος δὲ νῦν τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι ἐς τὸ δύναμα δῆλοι ὁ βούλεται τὸ γάρ ἀγαθόν κατ' ἄλλον τρόπου ὄνομαζει. Ότι γάρ κεράννυται ἐς πάντα διεξιόν, ταύτην αὗτοῦ τὴν δύναμιν ἐπονομάζων ἔθετο τοῦνομα.³ δέλτα^{*} δέ^{**} ἐνθεισ ἀντὶ τοῦ νῦν κέρδος ἐφθέγγατο. Ἐρμ. Λυσιτελοῦν δὲ τί δή; Σωκ. Ἔσικεν, ὡς Ἐρμόγενες, σύχι καθάπερ⁴ οἱ κάπηλοι αὐτῷ χρῶνται, ἐὰν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύτη, οὐ ταύτη λέγειν μοι δοκεῖ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλ' ὅτι τάχιστον ὃν τοῦ σύντος ἵστασθαι σύκ ἐχ τὰ πράγματα, οὐδὲ τέλος λαβοῦσαν τὴν φορὰν τοῦ φέρεσθαι στῆναι τε καὶ παύσασθαι, ἀλλ' αἰεὶ λύει αὐτῆς, ἀν τι ἐπιχειρῇ τέλος ἐγγίγνεσθαι, καὶ παρέχει ἀπωντον καὶ ἀθάνατον αὐτήν· ταύτη μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὸ ἀγαθόν λυσιτελοῦν· τὸ γάρ τῆς φορᾶς λύον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι.⁵ Ὡφέλιμον δὲ, ἔ-

§ 30. 2. Οὐδὲν γάρ ἄλλο δῆλο—συμπεριψέσθαι.) Τινὲς τὸ ἔοικεν ἀναγεννώσκουσι συνεχῶς ἐπιταχθὲν εἰς τὸ συμπεριψέσθαι. Ἀλλοι τὸ παραπλεπούσιν· ἄλλ' οὐκ ὁρθῶς ἐκειδὴ τὸ συμπεριψέσθαι ἔξαρτάται ὡς αὕτως ἐκ τοῦ ὄπλοι καθὼς καὶ ἡ αἰτιατ. ἄλλο. — 3. Ἐθετο τοῦνομα.) Ἐνν. Ὁ δύνατοθέτης ὁρ. τὸν § 28. — 4. Ἔσικεν ὡς Ἐρμόγενες, σύχι καθάπερ.) Ἐν τούτοις πρὸ πάντων σημειωτέον ὅτι μετὰ τὸ ἔοικεν ἐπιφέρεται αὐθίς, μοι δοκεῖ ταύτης ὃ δὲ τῆς ἐπευαληψίας παρακείγ-

ματά εἰσιν ἐν Φαίδων. σελ. 60. C. Λυσιδ. σελ. 221. E. Εἴτα μετὰ τὸν πληθυντικὸν οἱ κάπηλοι, τίθεται, ἀπολύτη κατ' ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ αὐτὸν οὐκ ἀσύνηθες σχῆμα τοῦ λέγειν ὁρ. Πολιτ. III. σελ. 389. Δ. VIII. σελ. 558. A. Τὸ δὲ λυσιτελεῖν, ταύτον εἶναι διπέρ καὶ τὸ λύειν τὰ τέλη εἴτε τάναλώματα, ὡς ὁ Δίφιλος εἴπε παρ' Ἀθην. εαὶ προσοδοις λύουσι τάναλώματα. Φώτιος λέξ. «λύειν τέλη ἀντὶ λυσιτελεῖν.» — 5. Τὸ γάρ τῆς φορᾶς— καλέσαι.) Ενν. μοι δοκεῖ.

νικὸν τοῦνομα, ὃ καὶ Ὁμηρος πολλαχοῦ κέχρηται, τῷ ὀφέλλειν· ἔστι δὲ τοῦτο τοῦ αὐξεῖν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία.

§ 31. Ἐρμ. Τὰ δὲ δὴ τούτων ἐναντία πῶς ἔχει ἡμῖν; Σωκ. Οσκ μὲν ἀπόφησιν αὐτῶν, ὡς γέ μοι δοκεῖ, οὐδὲν δεῖ ταῦτα διεξιέναι. Ἐρμ. Ποιά ταῦτα; Σωκ. Ἀξύμφορον καὶ ἀνωφελές καὶ ἀλυτιτελές καὶ ἀκερδές. Ἐρμ. Ἄληθή λέγεις. Σωκ. Ἄλλα βλαβερόν γε καὶ ζημιώδες. Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Καὶ τὸ μέν γε βλαβερὸν τὸ βλάπτον τὸν ροῦν εἴναι λέγει· τὸ δὲ βλάπτον αὖ σημαίνει, βουλόμενον ἀπτειν· τὸ δὲ ἀπτειν καὶ δεῖν ταῦτόν ἔστι, τοῦτο δὲ πανταχοῦ ψέγει· τὸ βουλόμενον οὖν ἀπτειν ροῦν ὀρθότατα μὲν ἀν εἴη βουλαπτεροῦν, καλλωπισθέν δὲ καλεῖσθαι μοι φαίνεται βλαβερόν. Ἐρμ. Ποικίλα γέ σοι, ὡς Σώκρατες, ἐκβαίνει τὰ ὄντα μητα· καὶ γάρ νῦν μοι ἔδειξας ὡς περ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προσύλιον² στομαχλῆσαι, τοῦτο τὸ ὄνομα προειπὼν τὸ βουλαπτεροῦν. Σωκ. Οὐκ ἔγωγε, ὡς Ἐρμόγενες, αἴτιος, ἀλλ' οἱ θέμενοι τὸ ὄνομα. Ἐρμ. Αληθή λέγεις· ἀλλὰ δὴ τὸ ζημιώδες τι ἀν εἴη; Σωκ. Τι δὲ ἀν εἴη ποτὲ ζημιώδες; Θέασαι, ὡς Ἐρμόγενες, ὡς ἔγώ ἀληθή λέγω λέγων, ὅτι προστιθέντες γράμματα καὶ ἐξαιροῦντες σφόδρα ἀλλοιοῦσι τὰς τῶν διομάτων διανοίας, σύτως ὥστε σμικρὰ πάνυ παραστρέφοντες³ ἐνίστε τὸν χαρτία ποιεῖν φημαίνειν· οἷον καὶ ἐν τῷ δέοντι ἐγενόησα γάρ αὐτὸν καὶ ἀνεμνήσθην ἄρτι ἀπὸ τοῦδε, ὃ ἔμελλόν σοι ἐρεῖν, ὅτι τὸ μὲν νέα φωνὴ ἡμῖν τὸ καλή αὗτη καὶ τοῦναντίου περιέτρεψε μηνύειν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιώδες, ἀφανίζουσα δὲ τι νοεῖ, ηδὲ παλαιὰ ἀμφότερον δηλοῖ ὁ βούλεται τοῦνομα. Ἐρμ. Πῶς λέγεις; Σωκ. Ἔγώ σοι ἐρῶ· οἵσθα, ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ιῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἔχρωντο, καὶ οὐχ ἡκισχα αἰγυναῖκες, αἴπερ μάλιστα τὴν ἀρχαῖαν φωνὴν σώζουσι· νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ιῶτα ἡ εἰ ἡτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὡς δὴ μεγχλοπρεπέστερχ ἔντα. Ἐρμ. Πῶς δὴ; Σωκ. Οἷον οἱ μὲν ἀρχαῖτας ιμέροι τὴν ἡμέραν⁴ ἐκάλουν, οἱ δὲ ἐμέροι, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Ἐρμ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οἰσθα οὖν, ὅτι μάνην τοῦτο δηλοῖ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμέ-

§ 31. 2. Ὡσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προσύλιον.) Περὶ τοῦ νόμου τούτου ὁρ. Πολυδεύχ. IV. 77. Ηεύχ. λέξ. Αὐθηνᾶ. — 3. Ὡστε σμικρὰ πάνυ παραστρέφοντες.) Τὸ πάνυ ἀνήκει εἰς τὸ, σμικρὰ, περὶ ής θέσεως ὁρ. Μενεξ. σελ. 235. Α. Τὸ δὲ, ἀνεμνήσθην ἀπὸ τοῦ δὲ, ἐλέχθη καθὼς καὶ τὸ, ἕστιν ἀπὸ τούτου ὁρ. Φαίδ. σελ. 230. Β — περιέτρεψε μηνύειν, δικεράστι, περιέ-

τρεψε τὸ δέον καὶ τὸ ζημιώδες, ὁστε (αὐτὸν) καὶ τοῦναντίον μηνύειν. — 4. Ιμέραν τὴν ἡμέραν.) Ἀλλο τι ήκολοθθητεν ὁ Ποσόχλος σελ. 46. ἔκδ. Βοάσσον. ὅτο γάρ διομα τῆς ἡμέρας ἔτυμολογῶν (ὁ Πλάτων) ἐρεῖ τοὺς μὲν παλαιοὺς ιμέραν λέγειν διὰ τοῦ Λ, τοὺς δὲ ὑστέρους διὰ τοῦ ε λέγοντας εικέραν ὡς τοῦ ε στοιχείου καὶ τὴν ἐισθεγκον σηματιζοντες. — Ἀλλως δὲ τὸ Μεγ.

νου; ὅτι γάρ συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἴμερουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτη ὡνόμασαν ἴμέραν.⁵ Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Νῦν δέ γε τετραγωδῆμένου οὐδὲ ἀν κατανοήσαις ὅτι βούλεται ἡ ἡμέρα· καίτοι τινὲς οἴουνται, ως ὅτι ἡ ἡμέρα ἡμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὡνομάσθαι αὐτὴν οὕτως. Ἐρμ. Δοκεῖ μοι. Σωκ. Καὶ τό γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Καὶ τὸ μὲν γε ζυγὸν οὐδὲν δηλοῖ, τὸ δὲ τοῖν δυεῖν ἔνεκκα τᾶς δέσεως ἐς τὴν ἀγωγὴν ἐπωνόμασται δυογὸν δικαιῶς νῦν δὲ ζυγόν· καὶ ἄλλο πάριπολα οὕτως ἔχει. Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Κατὰ ταῦτα τοῖνυν πρῶτον μὲν τὸ δέον οὕτω λεγόμενον τούναντίον σημαίνει πάσι τοῖς περὶ τὸ ἀγαθὸν ὄνόμασιν ἀγαθοῦ γάρ ιδέα οὗσαθ τὸ δέον φαίνεται δεσμὸς εἶναι καὶ κώλυμα φορᾶς, ὥσπερ ἀδελφὸν δὲν τῷ βλαβεροῦ. Ἐρμ. Καὶ μάλα, ὡς Σώκρατες, οὕτω φαίνεται. Σωκ. Ἀλλ' οὐκ, ἐὰν τῷ ἀρχαίῳ δύναματι χρῆ, ὁ πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστιν ὁρθῶς κεῖσθαι ἡ τὸ νῦν, ἀλλ' διολογήσει τοῖς πρόσθεν ἀγαθοῖς, ἐὰν ἀντὶ τοῦ εἰ τὸ ιῶτα ἀποδιδῷς, ὥσπερ τὸ παλαιόν· διὸ γάρ αὖ σημαίνει, ἀλλ' οὐ δέον, τάγαθὸν, δπερ δὴ ἐπαινεῖται οὕτως οὐκ ἐναντιοῦται αὐτὸς αὐτῷ ὁ τὰ δυόματα τιθέμεμος, ἀλλὰ δέον καὶ ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν καὶ κερδαλέον καὶ ἀγαθὸν καὶ ἔυμφέρον καὶ εὔπορον τὸ αὐτὸν φαίνεται, ἐτέροις δύναμασι⁶ σημαίνον τὸ διακοσμοῦν καὶ ίὸν πανταχοῦ ἐγλεκωμισμένον, τὸ δὲ ίσχον καὶ δοῦν ψεγόμενον καὶ δὴ καὶ τὸ ζημιῶδες, ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδῷς ἀντὶ τοῦ ζηταδέλτα, φανεῖται σοι κεῖσθαι τὸ ὄνομα ἐπὶ τῷ δοῦντι τὸ ίὸν, ἐπουρασθὲν δημιουρδεῖ.

32. Ἐρμ. Τι δὲ δὴ ἡδονὴ καὶ λύπη καὶ ἐπιθυμία καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς Σώκρατες; Σωκ. Οὐ πάνυ χαλεπά μοι φαίνεται, ὡς Ἐρμόγενες· ἡ τε γάρ ἡδονὴ, ἡ πρὸς τὴν δύνησιν ἔστι τείνουσα πρᾶξις τοῦτο ἔχειν τὸ ὄνομα — τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἡσυχίας καλεῖται — ἡ τε λύπη, ἀπὸ τῆς διαλύσεως

Ἐτυμολ. σελ. 429. 33. — 5. Ταύτη ὡνόμασαν ἴμέραν.) Βέλτιον, ὡνόματε, γραπτέον διὰ τὸ προηγούμενον, τοῦ θερένου. — ως δὴ ἡ ἡμέρα, ὅτι ἡ ἡμέρα δηθεν ἀποκαθίστησι πάντα ἡμερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ, δυογὸν, λέγει, ὁ Συκιδερος ἐν Λέξ. δυογὸν, ὅτι πρέπει δυογὸν νὰ γράφηται ἀριστερον τοῦτο ἐκ τοῦ Μεγ. Ετυμολ. σελ. 411. «Ζυγὸς παρὰ τὸ δύο ἔγειν δυαγός, καὶ ἐν συγκοπῇ δυγός καὶ ζυγός.» — 6. Ἀγαθοῦ γάρ ιδέα οὕτως.) Η μετοχ οὕτω, ζευμφάνητε μετὰ τοῦ κατηγορουμένου, ἐνῷ ἐπρεπέ μυθίως; νὰ ἔης ὁν; οὕτως καὶ

Μένων. σελ. 79. Δ. Ε. — 7. Ἀλλ' οὐκ, ἐὰν τῷ ἀρχαίῳ.) Ὁπερ ἔστιν ἀλλ' οὐχ οὗτο φαίνεται, ἐὰν τῷ ἀρχ. κ. τ. λ. Πρὸς δὲ τὸ διολογήσει ἐννόησον τὸ ἀργαῖον δύναμα, ὥστε ὁ νοῦς ἀλλὰ τὸ ἀρχαῖον ἔκεινο δύναμα θὰ συμφωνήσει μετὰ τῶν πρόσθεν διηγηθέντων ἀγαθῶν, ἐὰν κ. τ. λ. ἐπαινεῖ, ἐνν. ὁ νομοθέτης, εἴτοι ὁ τὰ δυόματα τιθεῖς. — 8. Τὸ αὐτὸν φαίνεται, ἐτέροις δύναμαι.) Ταῦτὸν ἔστιν δπερ καὶ τὸ, τὸ αὐτὸν δυ φαίνεται, πρὸς δὲ ἀρμοδίως πανάπτεται σημαίνει.

τοῦ σώματος² ἔσικεν ἐπονομασθῆναι, ἢν ἐν τούτῳ τῷ πάθει ἴσχει τὸ σῶμα· καὶ ἦ γε ἀνία τὸ ἐμποδίζου τοῦ λέγαι. Ἡ δὲ ἀλγηθῶν ξενικόν τι φαίνεται μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὠνυμασμένου. Οδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔσικεν. Ἀχθηθῶν δὲ, καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένου τὸ σῶμα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Χαρά δὲ τῇ διαχύσει³ καὶ εὐπορίᾳ τῆς ροῆς τῆς ψυχῆς ἔσικε κεκλημένη. Τέρψις δὲ ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ· τὸ δὲ τερπνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἔρψεως πνοῇ ἀπεικασθέντει κέκληται, ἐν δίκῃ μὲν ὅν ἔρπνουν καλούμενον,⁴ ὑπὸ χρόνου δὲ τερπνὸν παρογυμένον. Εὔφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διώτι ρυθῆναι παντὶ γάρ δῆλον, ὅτι ἀπὸ τοῦ εὗ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ξυμφέρεσθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ σῶμα, εὐφεροσύνην, τό γε δίκαιον ὅμως δὲ αὐτὸν καλοῦμεν εὐφροσύνην. Οὐδὲ ἐπιθυμία χαλεπόν·⁵ τῇ γάρ ἐπὶ τὸν θυμὸν ισύσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο εἰκόνη τὸ σῶμα. Θυμὸς δὲ ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως⁶ τῆς ψυχῆς ἔχοι ὅν τοῦτο τὸ σῶμα. Άλλα μὴν ἵμερός γε τῷ μαλισταὶ ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ρῶ ἐπωνυμάσθη· ὅτι γάρ οἱ μενος ρεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ σύτῳ δὴ ἐπισπῆ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἔστιν τῆς ροῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς δυνάμεως ἵμερος ἐκλήθη. Καὶ μὴν πόθος αὖ καλεῖται σημαίνων οὐ τοῦ παρόντος εἰναῖς [ἱμέρου τε καὶ ρεύματος], ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθι που δύντος καὶ ἀπόντος, ὅθεν πόθος ἐπονόμασται, ὃς τότε, ὅταν παρῇ οὐ τις ἐφίετο, ἵμερος ἐκαλεῖτο· ἀπογενομένου δὲ ὁ αὐτὸς σύτος πόθος ἐκλήθη. Ἔρως δὲ, ὅτι εἰσρεῖ ἔξωθεν⁷ καὶ οὐκ οἰνεῖα ἔστιν ἡ ροή αὐτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισακτος διὰ τῶν ὅμματων, διὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν ἔσρος τό γε παλαιὸν ἐκαλεῖτο· τῷ γάρ οὐ ἀντὶ τοῦ ω ἐχράμεθα·⁸ νῦν δὲ ἐρως κεκληται διὰ τὴν τοῦ ω

§ 32. 2.¹ Ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος.) Νομίζει λοιπὸν ὅτι τὸ λύπην, παράγεται ἐκ τοῦ λύειν, ὡς διαλύουσαν δῆθεν τὸ σῶμα. — 3. Χαρά δὲ τῇ διαχύσει.) Χαρά δὲ φαίνεται ὅτι ἐπονομάσθη διὰ τὴν διάχ. κ. τ. λ. Δηλ. οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ ψυχὴ τῇ μὲν ἥδοι² διαχίεται τῇ δὲ λύπῃ συστέλλεται τὴν ὅποιαν γνώμην ἕκολούθησε καὶ ὁ Πλάτων. Φύνθ. σελ. 31. Δ. Συμπότ. σελ. 206. Δ. — 4. Ἐν δίκῃ μὲν ὅν ἔρπνουν καλούμενον.) Περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιρρήματος ὅθεν ἐν δίκῃ, ταύτον ἔστιν, ὅπερ καὶ ὁ Αἰσχύλ. Εὔμεν. 221.. εἶπεν, ἐνδίκως· οὕτως ἔντάχεις ἀντὶ ταχέως. — 5. Οὐδὲ ἐπιθυμία χαλεπόν.) Οὐνοῦς· οὐδὲ³ ἡ ἐτυμολογία τῆς

λέξεως ἐπιθυμίας εἴναι δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὴν ἐρευνήσωμεν. — 6. Ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως.) Ταυτέστιν, ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ τοῦ βρασμοῦ καὶ τῆς ψυχῆς. Διότι θύσιαν κυρίως σημαίνει πᾶν ὅτι μεθ' ὁρμῆς φέρεται ἐνταῦθα ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνέμων, κατατγύιδων, θυελλῶν, κλυδώνων, ἔξογουμένων κυμάτων, ποταμῶν καὶ ἄλλων τοῦ τοιούτου είδους πραγμάτων. — 7. Οὕτι εἰσρεῖ ἔξωθεν.) Πλαόθλ. Φαίδρ. σελ. 251. B. — τῷ ἔχοντι, ἐνν. αὐτόν. — 8. Τῷ γάρ οὐ ἀντίτοι ω ἐχράμεμεθα.) Οὗτω πάντα τὰ χειρόγραφα· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐκδόται ἔχουσιν οἱ. Ἀλλ' οὐστάθ. Πλαόθλ. σελ. 1001. — σελ. 243. Τόμ. III. Ἑκθ. Λειψ. « ὅτι δὲ τὸ οὐστάχειν οὐ ἐγκάρπετο, καθὼς καὶ τὸ εἰς τὸ οὐστάχειν οἱ παλαιοὶ, καὶ ἡ κατία, Ιν-

άντι τοῦ οὐ μεταλλαγήν. Ἀλλὰ τί ἔτι οὐ λέγεις ὅτι σκοπῶμεν; Ερμ. Δόξα καὶ τὰ τοιαῦτα πὴ σοι φαίνεται; Σωκ. Δόξα δὴ τοι τῇ διώξει ἐπωνόμασται, τὸν τὴν ψυχὴν διώκουσα τὸ εἰδέναι, ὅπῃ ἔχει τὰ πράγματα, πορεύεται, τὸν τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῆς ἔσικε δὲ τοῦτο μᾶλλον τὸ γοῦν οἴησις τούτῳ ἔυμφωνει· οἶσι γάρ τῆς ψυχῆς⁹ ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οἷόν εἴτε εἴκαστον τῶν ὄντων, δηλούσῃ προσέοικεν, ὡσπερ γε καὶ ἡ βουλὴ πρὸς τὴν βολὴν, καὶ τὸ βούλεσθαι τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει, καὶ τὸ βουλεύεσθαι, πάντα ταῦτα δόξη ἐπάμεν· ἄττα φαίνεται τῆς βολῆς ἀπεικάστηκα, ὡσπερ αὖ καὶ τοὺν αὐτίσιν τὴν ἀβουλίαν ἀτυχίαν δοκεῖ εἶναι, ὡς οὐ βολέσυτος οὐδὲ τυχόντος οὐ ἐδαλλέ τε καὶ δὲ ἐδούλετο καὶ περὶ οὐ ἐδουλεύετο καὶ οὐ ἐφίετο. Εου. Ταῦτα ήδη μοι δοκεῖς, ὡς Σώκρατες, πυκνότερον ἐπάγειν. Σωκ. Τέλος γάρ ηδη θέλω. Ἀνάγκην δ' οὐν¹⁰ ἔτι βούλομαι διαπεράναι, δτι τούτοις ἔξης ἔστι, καὶ τὸ ἔκούσιον. Τὸ μὲν οὖν ἔκούσιον, τὸ εἶκον καὶ μὴ αὐτίτυπον, ἀλλ', ὡσπερ λέγω, εἶκον τῷ ιόντι δεδηλωμένου ᾧ εἴη τούτῳ τῷ δύναματι, τῷ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῳ· τὸ δὲ αὐτίτυπον, παρὰ τὴν βούλησιν ὃν, τὸ περὶ τὴν ἀμαρτίαν ᾧ εἴη καὶ ἀμαθίαν, ἀπεικαστοί δὲ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ, δτι δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια δυταὶ ἵσχει τεῦ λέναι εὐτεῦθεν σύντοσες ἐκλήθη ἀναγκαῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους ἀπεικασθὲν πορείᾳ. Εως δὲ πάρεστιν τὴν ῥώμην,¹¹ μὴ ἀνιώμεν αὐτήν· ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ ἀνίει, ἀλλ' ἐρώτα.

στοιχειακῶς περισπῶνται καὶ αὐτὰ ὡς μακρά βραχέα γάρ δυταὶ οὐκ εἶχον περισπάσθαι. * Όθεν ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἐκ τοῦ § 36 καὶ 37. ἔσυμπεραναν δτι ὁ Πλάτων συνέγραψε τὸν Κρατύλον μετὰ τῆς 94. Ολυμ. τὸ β. τος ητοι 403. Π. Χ. καθ' ὁ ἑτος ἐπὶ Αρχοντος, Εὐχλείδου εἰσήχθησαν κοινῇ γνώμη τὰ Ιωνικὰ φωνήσεται Η καὶ Ω. Ορ. Βαλκενάρι ἐν Εὐοιπ. Φοινίσσ. στιχ. 688. καὶ ἀλλ. — 9. Οἶσιν γάρ τῆς ψυχῆς —) Οἶσιν, φαίνεται δτι ὁ Πλάτων τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ φέρειν, δθεν καὶ τὰ, διστός, οἰστρος καὶ ἀλλ. — πρὸς τὴν βολὴν, ἐννο. σημαίνει. — 10. Τέλος γάρ ηδη θέλω. Ἀνάγκην δ' οὐν κ. τ. λ.) Τὸ χωρίου τούτο λίσιν σκοτεινόν. Γίνεται δὲ σφρές καὶ εῦληπτον διὰ τῆς παρενθέτεως γράμματός τινος καὶ τῆς μεταβολῆς τῆς στιξίως. Ή κοινὴ γραφὴ εἶναι αὕτη — Ερμογ. Ταῦτα μοι ηδη δοκεῖς, ὡς Σώκρατες, πυκνότεροι επάγειν, τέλος γάρ ηδη θεῷ. ἀνάγκην

δ' οὐν ἔτι βούλομαι διαπεράναι, δτι τούτοις ἔξης ἔστι καὶ τὸ ἔκούσιον. Σωκ. Τὸ μὲν οὖν ἔκούσιον. * Ταῦτα ἄλλοι ἀλλως διώρθωσαν, ἀλλὰ πάντες, εἰ καὶ μετέβαλον οὐτιωδῆς τὸ κείμενον, ἀστόχως· μὲν μικροτάτην μεταβολὴν ἔξαγεται δρθοτάτη ἔγγοια, οὗτος; * Τέλος γάρ ηδη θέλω, ὑπακοουμένου τοῦ, ἐπάγειν. Τούτων οὖν οὗτος ἔχόντων εὔκαλον εἶνε νὲ δηλώσωμεν τὴν τῶν ἔννοιῶν συνάρφειαν καὶ συνακολουθίαν· λέγει λοιπὸν ΟἘρμογ. * Ταῦτα ηδη μοι φαίνεται, ὡς Σώκρατες, δτι ἐπιτέρεις πυκνότεροι. Προς δὲν δὲ Σωκρ. Ορθῶς παρατίνεις· ἐπειδὴ θέλω νὲ ἀποπερατώτω τὸν λόγον, διότι ἐποδηθετα ἄλλο ἐπ' ἄλλου, οὐδόλως ἐνδιατρίψας εἰς τὴν τῶν καθ' ἔκκστα διατάρησιν. Θέλω δὲ προσέτι νὲ ἔξηγήσω τὸ ἔστεν ἀναγκαῖον, ὡς στεγῶς μετὰ τῶν διαλεχθεντῶν συνδεόμενον. — 11. * Εως δὲ πάρεστιν τὴν ῥώμην.) Ταῦτα ἐπιφέρει δὲ Σώκρατης πελτωρόδιπτος δὲ τε πρότερον εἶται. * Πεισθε

§ 33. Ἐρμ. Ἐρωτῶ δὴ τὰ μέγιστα καὶ οὐλιστα, τίν τε ἀληθεῖαν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ τὸ ὄν καὶ αὐτὸ τοῦτο, περὶ ὃ νῦν ὁ λόγος ἡμῖν ἔστιν, ὄνομα, διότι τὸ ὄνομα ἔχει. Σωκ. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τι;² Ἐρμ. Ἔγωγε, τό γε ζητεῖν. Σωκ. Ἐσκε τοῖνυν ἐκ λόγου ὄνόματι ξυγκεκροτημένῳ, λέγοντος ὅτι τοῦτ' ἔστιν ὄν, οὐ τυγχάνει ζήτημα, τὸ ὄνομα· μᾶλλον δὲ ἂν αὐτὸ γνοῖς ἐνῷ λέγομεν τὸ ὄνομαστόν.³ ἐνταῦθο γάρ σαφῶς λέγει τοῦτο εἶναι ὄν, οὐ μάσμα ἔστιν. Ήδ' ἀληθεῖα, καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔσκε συγκεκροτῆσθαι:⁴ ἡ γάρ θεία τοῦ ὄντας φορὰ ἔσκε προσειρῆσθαι τούτῳ τῷ ρήματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὡς θεία σὺνα τῇ. Τὸ δὲ ψεῦδος τούναντίν τῇ φορᾷ πάλιν γάρ αὐλοιδορούμενον ἥκει τὸ ισχόμενον καὶ τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν, ἀπείκασται δὲ τοῖς καθεύδουσι τὸ Φί δὲ προσγενόμενον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὄνόματος. Τὸ δὲ ὄν καὶ ἡ οὐσία ὄμολογεῖ τῷ ἀληθεῖ, τὸ ίῶτα ἀπολαβόν.⁵ ίόν γάρ σημαίνει καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐ, ὡς τινες καὶ ὄνομάζουσιν αὐτὸ οὐκ ίόν. Ἐρμ. Ταῦτα μὲν μοι δοκεῖς, ὁ Σωκράτες, ἀνδρείως πάνυ διακεκροτηκέναι. Εἰ δέ τις ἔροιτο τοῦτο τὸ ίὸν καὶ τὸ ρέον καὶ τὸ δοῦν, τίνα ἔχει ὀρθότητα τοῦτα τὰ ὄντα — Σωκρ. Τι ἀν αὐτῷ ἀποκρινάμεθα, λέγεις; ἡ γάρ; Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Ἐν μὲν τοῖνυν ἄρτι που ἐπορισάμεθα, ὥςτε δοκεῖν τι λέγειν ἀποκρινόμενοι. Ἐρμ. Τὸ ποῖον τοῦτο; Σωκ. Φάναι, ὁ ἀν μὴ γιγνώσκωμεν,⁶ βαρβαρικόν τι τοῦτ' εἶναι. Εἴη μὲν οὖν ίσως ἀν τι τῇ ἀληθείᾳ καὶ τοιωτον αὐτῶν, εἴη δὲ κανούπο παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὄντων ἀνεύρετα εἶναι.⁷ Διὰ γάρ τὸ πανταχῆ στρέφεσθαι τὰ ὄντα σύδεν θαυμαστὸν ἀν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ⁸ πρὸς τὴν νυνὶ βαρβαρικῆ μηδὲν

εἴπεν ὅτι ἐπεσώρευσε πολλῶν ὄντων ὄντων ἀτυμολογίας, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐπιταχύνει τὸ τέλος τοῦ διαλόγου.

§ 33. 2. Μαίεσθαι οὖν καλεῖς τι;) Θέλει ὅτι τὸ ὄνομα πάραγεται ἐκ τοῦ ὄν, οὐ μάσμα ἔστιν, τουτέστι ζήτημα. Καὶ διὰ νὰ γείνῃ καταληπτὴ ἡ τοῦ ὄντος, μάσμα, δύναμις καὶ σημασία, ἐκθίτει πρὸ πάντων τὸ ἔστι μαίεσθαι.

— 3. Ἐνῷ λέγομεν τὸ ὄνομαστόν.) Εἶπειν ἐν τούτῳ καθαρότερον ἀναρρινεται τὸ ἵχνος τοῦ ὄντων μάσμα.

— 4. Καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔσκε συγκεκροτῆσθαι.) Ἡ δοτικὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔσκε, καὶ πρὸς ἐπεξήγησιν ἐνόνεται τὸ συγκεκροτῆσθαι ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἔσκεν ἐξαρτώμενον, μὲ τὸ τοῖς ἄλλοις ἔσκεν. Ὁ δὲ νοῦς ὅτι δὲ ἀγήκει εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀληθείας φανεται δὲ καὶ

τοῦτο πάσχει τὸ ὄμοιον καθὼς καὶ τὰ ἄλλα, τουτέστι καὶ αὐτὸ κατὰ συστολὴν καὶ συγκοπὴν γίγνεται. Τοιαύτη σύνταξις εὑρηται καὶ ἐν Γορ. σελ. 513. Ε. Πολιτ. III. σελ. 407. G. Χαρομίδ. σελ. 161. A. — 5. Τὸ ίῶτα ἀπολαβόν.) Τουτέστιν, ἀμα παραλάβει τὸ ίῶτα. Τὸ δὲ, καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐ, ἐρμήνευσον καὶ τὸ οὐκ ὄν αὐ σημαίνει οὐκ ίὸν, ὡς τινες καὶ ὄν. κ. τ. λ. — 6. Φάναι, ὁ ἀν μὴ γιγνώσκωμεν.) Η Ἀπαρέμφατος ἐπεξηγεῖ τὸ ἐν ἐποριτάμεθα. — 7. Εἴη δὲ κανούπο παλαιότητος — ἀνερεύνητα εἶναι.) Ο' νοῦς· ἐνδέχεται δὲ νὰ γίναι ὡστε διὰ τὴν παλαιότητα τῶν πρώτων ὄντων νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἀνιχνεύσωμεν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν. — 8. Οὐδὲν θαυμαστὸν ἔν εἴη, εἰ ἡ παλαιά φωνή.) Τουτέστιν ἐπειδὴ τὰ ὄντα

διαφέρει. Ερμ. Καὶ οὐδέν γε ἄπο τρόπου λέγεται. Σωκ. Λέγω γάρ οὖν εἰκότα. Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγώνος δέχεσθαι,⁹ ἀλλὰ προθυμητέον αὐτὰ διασκέψασθαι. Ενθυμηθῶμεν δέ, εἴ τις δεῖ, δι' ὃν ἂν λέγηται τὸ ὄνομα,¹⁰ ἐκεῖνα ἀνερήσεται τὰ ρήματα, καὶ αὗθις αὖ, δι' ὃν ἂν τὰ ρήματα λεχθῇ, ἐκεῖνα πεύσεται, καὶ τοῦτο μὴ παύσεται ποιῶν, ἅρ' οὐκ ἀνάγκη τελευτῶντα ἀπειπεῖν τὸν ἀποκρινόμενον; Ερμ. Ἐμοιγε δοκεῖ. Σωκ. Πότε οὖν ἀπειπὼν ὁ ἀπαγορεύων δικαιως παύσιτ τόν; ἅρ' οὐκ ἐπειδὴν ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὄνόμασιν,¹¹ ἀλλὰ σπεροὶ στοιχεῖα τῶν ἀλλῶν ἔστι καὶ λόγων καὶ δυομάτων; ταῦτα γάρ που οὐκέτι δικαιιον φανηναι. ἐξ ἀλλων ὄνοματων ἔνυχείμενα, ὃν οὕτως ἔγγρ. Οἷς νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφερμεν ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ ἔνυχείσθαι τὸ δὲ θεὸν ἔστις φχιμεν ἀν ἐξ ἑτέρων, ἐκεῖνα δὲ ἐξ ἀλλῶν. Ἀλλ' ἐὰν ποτέ γε λάθομεν ὁ οὐκέτι ἐκ τινῶν ἑτέρων ἔνυχείται δυομάτων, δικαιως σὺν φαίμεν ἐπὶ στοιχείῳ τε ἥδη εἶναι καὶ οὐκέτι τοῦτο ἡμᾶς δεῖν εἰς ἄλλα δυόματα ἀναφέρειν. Ερμ. Ἐμοιγε δοκεῖς ὅρθως λέγειν. Σωκ. Ἄρ' οὖν καὶ νῦν ἀλλαγῆς¹² τὰ ὄνοματα στοιχεῖα ὄντα τυγγάνει, καὶ δεῖ αὐτῶν ἄλλων τινὶ τρόπῳ ἥδη τὴν δρθότητα ἐπισκέψασθαι, ητις ἔστιν; Ερμ. Εικός γε. Σωκ. Εἰκός δῆτα, ὡς Ἐρμόγενες πάντα γοῦν φαίνεται τὰ ἔμπροσθεν εἰς ταῦτα ἀνεληλυθέναι. Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὡς μοι δοκεῖ ἔχειν, δεῦρο αὖ συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ, μή τι παραληρήσω λέγων οἷαν δεῖ τὴν τῶν πρώτων ὄνομάτων δρθότητα εἶναι. Ερμ. Λέγε μάνσου· ὡς δοσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοὶ ἔστι συνεπισκέψομαι.

¶ 34. Σωκ. Οτι μὲν τοῖνυν μίκρη τις ἡ ὄρθοτης παντὸς δυόματος καὶ πρώτου καὶ ὑστάτου, καὶ οὐδὲν διαφέρει τῷ ὄνομα εἶναι οὐδὲν αὐτῶν, οἵματι καὶ σοὶ ἔνυδοκεῖν. Ερμ. Πάνυ γε. Σωκ. Α'λλα μήν τὸν γε νῦν διεληλύθαμεν τῶν δυομάτων ἡ ὄρθοτης τοιαύτη τις ἐδούλετο εἶναι, οīχ δηλοῦν, οīσυ ἔκακτόν ἔστι τῶν ὄντων. Ερμ. Πῶς γάρ οῦ; Σωκ. Τοῦτο μὲν ἄρα οὐδὲν ἥττου καὶ τὰ

μεταβάλλονται παντοῖα, διόλου δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ὃν ποσῶς δὲν διαφέρει ἡ παλαιὰ γλῶσσα παραβληθεῖσα μὲ δικείνην τὴν ὄποιαν νῦν μεταχειριζόμεθα.

— 9. Προφάσεις ἀγώνος δέχεσθαι.) Σχοι. ἀν τούτῳ τῷ χωρίῳ. «Ἀγών πρόφασιν οὐκ ἀναμένει», ἐπὶ τοῖν φύτει βαθύμων καὶ ἀνελῶν, ητοι ἐπὶ τῶν μή προσεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων· μέμνηται δὲ αὐτῆς Πλάτων ἐν ταῦθα οὕτως· «οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγώνος δέχεσθαι». Καὶ ἐν νόμοιν ἔκτῳ· (σελ. 751. Δ.) Ἀλλὰ γάρ ἀγώνα προφάσεις φαστιν οὐ πάνυ δέχεσθαι. Δι-

σχύλος δὲ φασι· Γλαυκῷ Ποτνιεῖται ἀγώνος γάρ ἀνδρας οὐ μέντι λελειψμένους.» Καὶ Αριστοφάνης Θετμοφοριαζούταις β'. — 10. Δι' ὃν ἂν λέγηται τὸ ὄνομα.) Τουτέστι, τὸ ὄνομα τοῦ ὄποιου τὸ ἔτυμον ἔξετάζομεν. — 11. Ἐπ' ἐκείνοις γένηται τοῖς ὄνόμασιν.) Παράβ. Πολτ. IV. σελ. 490. «τὴν αἰτίαν νῦν ἐπισκοποῦντες ἐπὶ τούτῳ μῆν γεγόναμεν· εκαὶ ἄλλο. — 12. Νῦν ἀλλαγῆς.) Ενωσού, δὲν νῦν ἔρωτῆς. Περὶ τῆς τοιαύτης θέσεως τῆς Αναφροσικῆς ἀντωνυμίας δρ. Φατέρ. σελ. 238. Α.

πρῶτα δεῖ ἔχειν καὶ τὰ ὑστερά, εἴπερ ὄνοματα ἔσται. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Άλλα δὴ τὰ μὲν ὑστερά, ως ἔστικε, διὰ τῶν πρότερων οἰάτε ἦν τοῦτο ἀπέργος; εσθαι. Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Εἰεν. Τὰ δὲ δὴ πρῶτα, οἷς οὐπω ἔτερα ὑπόκειται, τίνι τρόπῳ κατὰ τὸ δυνατὸν ὅτι μάλιστα φανερὰ ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα, εἴπερ μέλησι ὄνοματα εἶναι; Απόκριναι δέ μοι τόδε εἰ φωνὴν μὴ εἶχομεν μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἀρ' οὐκ ἀν, ωςπερ νῦν οἱ ἐννεοι, ἐπεχειροῦμεν ἀν σημαίνειν ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Ἐρμ. Πῶς γάρ ἀν ἄλλως, ὁ Σώκρατες; Σωκ. Εἰ μὲν γ', οἶμαι, τὸ ἄνω καὶ τὸ κοῦφον ἐβουλόμεθα δηλοῦν, ἥρομεν ἀν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρα, μιμούμενοι αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πράγματος· εἰ δὲ τὰ κάτω καὶ τὰ βαρέα, πρὸς τὴν γῆν² καὶ εἰ ἵππον θέουσι τοι τὸ ἄλλο τῶν ζώων ἐβουλόμεθα δηλοῦν, οἵσθ' ὅτι ως ὁμοιότατ' ἀν τὰ ἡμέτερα αὐτῶν σηματα καὶ σχήματα ἐποιοῦμεν ἐκείνοις. Ἐρμ. Ανάγκη μοι δοκεῖ ως λέγεις ἔχειν. Σωκ. Οὕτω γάρ ἀν, οἶμαι, δηλωμάτου τῷ σώματι³ ἐγίγνετο, μιμησαμένου, ως ἔστικε, τοῦ σώματος ἐκείνο, ὃ ἐβούλετο δηλώσαι. Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Επειδὴ δέ φωνῇ τε καὶ γλώττῃ καὶ στόματι βουλόμεθα δηλοῦν, ἀρ' οὐ τότε ἐκάστου δηλωμάτα ἡμῖν ἔσται τὸ ἀπὸ τούτων γιγνόμενον, ὅταν μίμημα γένηται διὰ τούτων περὶ δτιοῦν; Ἐρμ. Ανάγκη μοι δοκεῖ. Σωκ. Ονομα ἄρα ἔστιν, ως ἔστικε, μίμημα φωνῆς ἐκείνου,⁴ ὃ μηται καὶ ὄνομάζει ὁ μιμούμενος τὴν φωνὴν, ὃ ἀν μιμῆται. Ἐρμ. Δοκεῖ μοι. Σωκ. Μὰ Δί! ἀλλ' οὐκ ἐμοὶ πω δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, ως ἔταίρε. Ἐρμ. Τι δὴ; Σωκ. Τοὺς τὰ πρόσωπα μιμούμενος τούτους καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα ζῶα ἀναγκάζομεν⁵ ἀν ὄμολογεν ὄνομάζειν ταῦτα, ἀπερ μιμοῦνται. Ἐρμ. Αληθῆ λέγεις. Σωκ. Καλῶς σὺν ἔχειν δοκεῖ σοι; Ἐρμ. Οὐκ ἔμοιγε. Άλλα τις ἀν, ὁ Σώκρατες, μίμησις εἶνι τὸ δνομα; Σωκ. Πρῶτον μὲν, ως ἐμοὶ δοκεῖ, οὐκ ἐάν, καθάπερ τὴν μουσικὴν μιμούμενος τὰ πράγματα, οὕτω μιμώμεθα, καίτοι φωνῇ γε καὶ τότε μιμούμεθα· επειτα οὐκ ἐάν, ἀπερ ἡ μουσικὴ μιμεῖται, καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, οὐ μοι δοκοῦμεν δυνομάσειν.⁶ Λέγω δέ τι τοιοῦτον.⁶ Εστι τις τοῖς

§ 34. 2. Πρὸς τὴν γῆν.). Ἐκ τοῦ προηγουμένου, ἥρομεν, ἐννοητέον διὰ ζεύγματος τὸ ῥῆμα, καθιέναι, καθὼς συναιθίζουσι συχνάκις εἰς τὰς ἀντιθέτους ἐννοιάς νὰ παραλείπωσιν ἐννοητέα τὰ ἐνκυτά τὰ ἐκ τῶν ἐναντίων. — 3. Δῆλωμά του τῷ σώματι.) Δοτικὴ ὄργανική. — 4. Μίμημα φωνῆς ἐκείνου.) Διπλή γενική, ὡν τὸ μὲν ἐνέργειαν, τὸ δὲ πά-

θος σημαίνει δρ. Γραμμ. Ματθ. § 380. 2. Ό δὲ νοῦς· δνομα λοιπὸν εἶναι, ως φαίνεται, μίμημα διὰ ζώσης φωνῆς ἐκείνου τοῦ πράγματος, τὸ δποτον μιμεῖται καὶ δνομάζει ἐκείνος, δετις μιμεῖται αὐτὸς (τὸ πράγμα) δὲ φωνῆς, ἐάν ποτε μιμῆται. — 5. Πρῶτον μὲν, — οὐ μοι δοκοῦμεν δυνομάζειν.) Ενταῦθα ὡς ὑστερῶς τὸ ξρυπαῖς ἐκκαλύπθη εἰς

πράγματι φωνή καὶ σχῆμα ἐκάστῳ, καὶ χρῶμα γε πελλοῖς; Ἐρμ.
Πάνυ γε. Σωκ. "Εοικε τοίνυν οὐκ, ἐάν τις ταῦτα μιμῆται, οὐδὲ
περὶ ταύτας τὰς μιμήσεις ἡ τέχνη ὄνομαστική εἴναι αὐται μὲν
γάρ εἰσιν ἡ μὲν μουσική, ἡ δὲ γραφική ἡ γάρ; Ἐρμ. Ναι.
Σωκ. Τί δαί δὴ τόδε; οὐ καὶ οὐσια δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστῳ, ὥσπερ
καὶ χρῶμα καὶ ἡ νῦν δὴ ἐλέγομεν;⁷ πρῶτον αὐτῷ τῷ χρώματι
καὶ τῇ φωνῇ οὐκ ἔστιν οὐσια τις ἐκατέρῳ αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις
πᾶσιν, ὅσα ἡξιώται ταύτης τῆς προσρήσεως τοῦ εἶναι; Ἐρμ. Ἔ-
μοιγε δοκεῖ. Σωκ. Τί οὖν; εἴ τις αὐτὸν τοῦτο μιμεῖσθαι δύναιτο,
ἐκάστου τὴν οὐσιαν, γράμματι τε καὶ συλλαβαῖς, ἀρ' οὐκ ἀν δη-
λοῖς ἐκάστου, δέ εστιν; οὐ; Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Καὶ τι ἀν
φαινεῖ τὸν τοῦτο δυνάμενον,⁸ ὥσπερ τοὺς προτέρους τὸν μὲν μου-
σικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν; τοῦτον δὲ τίνα; Ἐρμ. Τοῦτο ἔ-
μοιγε δοκεῖ, ὃ Σωκράτες, ὅπερ πάλαι ζητοῦμεν,⁹ οὗτος ἀν εἶναι
ὁ ὄνομαστικός.

¶ 35. Σωκ. Εἰ ἄρα τοῦτο ἀληθές, ἦδη ἔστικεν ἐπισκεπτέον πε-
ρὶ ἐκείνων τῶν ὄνομάτων ὃν σὺ ἔρρου, περὶ ῥοῆς τε καὶ τοῦ iέ-
ναι καὶ σχέσεως,² εἰ τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς συλλαβαῖς τοῦ ὄν-
τος ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν, ὥστε ἀπομιμεῖσθαι τὴν οὐσίαν, εἴτε
καὶ οὐ. Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Φέρε δὴ, ἴδωμεν, πότερον ἄ-
ρα ταῦτα μόνα ἔστι τῶν πρώτων ὄνομάτων ἢ καὶ ἄλλα πολλά. Ἐρμ.
Οἷμαι ἔγωγε καὶ ἄλλα. Σωκ. Εἰκὸς γάρ ἄλλα τις ἀν εἴη ὁ
τρόπος τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἄρχεται³ μιμεῖσθαι ὁ μιμούμενος;
ἄρα οὐκ ἐπείπερ συλλαβαῖς τε καὶ γράμμασιν ἡ μίμησις τυγ-
χάνει οὕσα τῆς οὐσίας, ὅρθιτατόν είστι διελέσθαι τὰ στοιχεῖα
πρῶτου, ὥσπερ οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ρυθμοῖς⁴ τῶν στοιχείων
πρῶτου τὰς δυνάμεις διείλουντο, ἔπειτα τῶν συλλαβῶν καὶ οὐ-
τῶς ἦδη ἔρχονται ἐπὶ τοὺς ρυθμοὺς σκεψόμενοι, πρότερον δέ οὐ;

τὸ, οὐ μοι δοκοῦμεν, περὶ οὗ δρ. ἐν τῷ
§ 16. — 6. Δέγω δέ τι τοιηῦτον.)
Αὗτη ἡ γραφὴ εὐρέθη εἰς τὸν τῆς Φλωρ.
Δ. Κώδδ. Ήτις ἡ μόνη ἀληθῆς φανεται.
Φανερώνει δὲ Σωκράτης ὅτι, ἐπειδὴ διὰ
ταύτης τῆς μεθόδου ἐκφράζονται μό-
νον τὰ ἔξωθεν συνθεδεμένα μὲ τὰ δυ-
τα, οὐχὶ δὲ ἡ τῶν δυτῶν φύσις καὶ δύ-
ναμις, εἶναι ἐπόμενον, ὥστε ἡ εἰς τὰς
λέξεις γινομένη μέμησις, ἐπειδὴ αὐτη
μάλιστα ἀνήκει εἰς τὸ νὰ δηλώσῃ τὴν τῶν
δυτῶν φύσιν, ἄλλως πῶς νὰ παραστη-
θῇ. — 7. Καὶ ἡ νῦν δὴ ἐλέγομεν.) Ἐνν.
φωνή καὶ σχῆμα. — 8. Τί ἀν φάλης
τὸν τοῦτο δυνάμενον) Τουτέστι, μὲ
ποῖον δυναμα ἡθελες ὄνομάσει τὸν τοῦτο
κ. τ. λ. — 9. Τοῦτο ζμοι γε δοκεῖ — δ.

περ πάλαι ζητοῦμεν.) Αἱ λέξεις, οὗτος
ἄν γιναι ὁ ὄνομαστικός, ἐξαρτῶνται
ἐκ τοῦ δοκεῖ, σφρηνίζουσι δὲ τὸ προη-
γόνυμενον, τοῦτο. Άντι τοῦ ζητοῦμεν,
ἄλλοι ἔζητοῦμεν, διατηρητέος δύνας ὁ
ἔνεστός ἐκ τοῦ Βαδλ. Κώδδ. παράβλ.
§ 38. 8 καὶ 9. Μολονότι τὸ πάλαι μετὰ
Παρατατικοῦ εἶναι εὔχρηστον δρ. Φατ-
δῶν σελ. 79. G.

§ 35. 2. Καὶ σχέσεως;) Τουτέστι,
δεσμοῦ, οὐ πρότερον μνεῖα ἔγενετο. —
Ἐπιλαμβάνεται, ἐνν. ὁ ὄνομαστικός.
— 3. Τῆς διαιρέσεως, ὅθεν ἄρχεται.)
Τουτέστι, τῆς διαιρέσεως τούτου, δθεν
ἄρχεται. — 4. "Ωτπερ οἱ ἐπιχειροῦντες
τοῖς ρυθμοῖς.) Παράβλ. Πολιτ. III. σελ.

Ερμ. Νοι. Σωκ. Ἀρ' οὖν καὶ ἡμᾶς⁵. οὐτω δεῖ πρῶτου μὲν τὰ φωνήσεντα διελέσθαι, ἐπειτα τῶν ἔτερων κατὰ εἶδη τά τε ἀφωνῶν καὶ ἀφθογγα⁶ οὐτωσὶ γάρ που λέγουσιν οἱ δεινοὶ περὶ τούτων· καὶ τὰ αὖ φωνήσεντα μὲν οῦ, οὐ μέντοι γε ἀφθογγα; καὶ αὐτῶν τῶν φωνήσεντων ὅσα διώφερα εἶδη ἔχει ἀλλήλων; καὶ ἐπειδὴν ταῦτα διελώμεθα [τὰ δόγματα] εὗ πάντα, σύθις δεῖ διόριστα ἐπινέινται, εἰ ἔστιν εἰς ἀκμαφέρεται πάντα, ὥσπερ τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἔστιν ίδειν αὐτά τε, καὶ εἰ ἐν αὐτοῖς ἔνεστιν εἶδη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ ἐν τοῖς στοιχείοις ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους⁷ ἐπίστασθαι ἐπιφέρειν ἐκαστον κατὰ τὴν διμοιότητα, ἐάν τε ἐν ἐνὶ σέρι ἐπιφέρειν, ἐάν τε συγκερανύντα πολλὰ ἐνὶ, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλέμενοι ἀφομοιοῦν ἐγίστε μὲν ὅστρεσν μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνιστεθὲ ὅτιοῦν ἄλλο τῶν φαρμάκων, ἔστι δὲ πολλὰ συγκεράσαντες, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον⁸ σκευάζωσιν ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ως ὅν, οἵματι, δοκεῖ ἐκάστη ἢ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου οὖτω δὴ καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράχατα ἐποίσομεν, καὶ ἐν ἐπὶ ἐν, οὐ ὅν δοκῇ δεῖν, καὶ σύμπολλα, ποιοῦντες ὁ ὅπῃ συλλαβῆς καλοῦσι, καὶ συλλαβῆς αὖ συτιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε διόριστα καὶ τὰ ρήματα συντίθεται⁹ καὶ πάλιν ἐκ τῶν διοριστῶν καὶ ρημάτων μέγχ τὸ δῆται καὶ καλὸν καὶ δῆται συστήσομεν, ὥσπερ ἐκεὶ τὸ Ζώον τῇ γραφικῇ, ἐνταῦθα τὸν λόγον τῇ διοριστικῇ ἢ ρητορικῇ ἢ ἡτοῖς ἔστιν ἡ τέχνη μᾶλλον δὲ οὐχ ἡμεῖς, ἄλλα λέγων ἐξηγούμενον. Συνέθεσαν μὲν γάρ οὐτως, ἥπερ σύγκειται, οἱ παλαιοὶ ἡμᾶς δὲ δεῖ, εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα, οὐτω διελομένους, εἴτε κατὰ τρόπον τὰ τε πρῶτα διόριστα κεῖται καὶ τὰ ὑστερα,

400. B. — 5. Ἀρ' οὖν καὶ ἡμᾶς.) Ἐπειδὴ αἱ λέξεις συγγενῖται ἐκ συλλαβῶν ἐπομένων; ἐκ γραμμάτων, νομίζειο Σωκράτης δὲ πρῶτον πρεπει νὰ λάβωμεν εὐχρηστὴ γνῶσιν τῶν στοιχείων, καὶ νὰ παρατησήσωμεν τίνι τρόπῳ ταῦτα παριστάνονται τὴν τῶν δυτῶν φύσιν ἐκ τούτου λοιπὸν ἐπεταῖ δὲ περὶ τῆς τῶν στοιχείων γνησίου δινάμεως καὶ φύσεως ὀικλογος, ἀναμφιβόλως συντεθείσης κατὰ τὸ πνεῦμα Ἡρακλείτειων τινῶν. — 6. Τὰ τε ἄρωνα καὶ ἄρθογγα.) Ψόφος ἀποδίδεται εἰς τὰ σύμφωνα καὶ μάλιστα εἰς τὸ στύμα, φωνὴ δὲ εἰς τὰ φωνήσεντα· ὅθεν ἀφωνα εἶνε τὰ σύμφωνα, ἀφθογγα δὲ τὰ παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀφωνα. ἐξ ὅν διαστέλλονται τὰ μὴ δύτα μήτε σύμφωνα, μήτε ἀφωνα, δι. τὰ ἡμίφωνα· ὅρα Φιλάδ. σελ. 18. C.

Θεοκτ. σελ. 203. C. ὅθεν κακῆς μετὰ τὰ φωνήσεντα μὲν λείπει καὶ εἰνῶς τὸ οὐ. — 7. Ταῦτα πάντα καὶ διαθεασαμένους.) Ιωας βέλτιον, ταῦτα δὲ πάντα. Εἰς τὸ ἐπίστασθαι ἐκ τοῦ προγονιμένου, πρέπει γὰρ ἐννοηθῆ διὰ ζεύγματος εἰκός ἔστιν ἡ τοιοῦτον ἔστι. — 8. Ἀνδρείκελον.) Τιμίκος Γλωσσ. λ. 31. «χρόα ἐπιτηδεῖχ, ὡς πρὸς ἀνθρόδη μητριν.» — 9. Τὰ ρήματα συντίθεται.) Ορθῶς ὁ πληθυντικός. Πολαῖ δὲ αἱ αἰτίαι δὲ ἃς συχνάκις οἱ Ἀττικοὶ συμφωνοῦσι τὰ διόριστα οὐδετέρου γένους μὲ πληθυντικὸν ἀριθμόν. Δύο δὲ αἱ κυριώτεραι, ἡ δὲ τὸ πλῆθος τῶν μερῶν σημειοῦται πληθυντικῆς, ἡ δὲλλου γένους διοριζόμενη σημαῖνον, ταῦτα δὲ περ καὶ τὸ τοῦ οὐδετέρου γένους, ἐκ συγγενεῖς

εῖτε μὴ, οὕτω θεάσθαι ἄλλως δὲ συνείρειν μὴ φαῦλου οὐ καὶ οὐ καθ' ὅδὸν,¹⁰ ὡς φίλε Ἐρμόγενες. Ἐρμ. Ισως νὴ Δί, ὡς Σώκρατες.

§ 36. Σωκ. Τί οὖν; σὺ πιστεύεις σχυτῷοιός τ' ἀν εἶναι ταῦτα οὗτα διελέσθαι; ἐγὼ μὲν γάρ οὗ. Ἐρμ. Πολλοῦ ἄρα δέως ἔγωγε. Σωκ. Ἐάσωμεν οὖν, θητὸς βασιλεῖ οὗτως, ὅπως ἀν δυνάμεθα, καὶ συμιρόν τι αὐτῶν οἷον τὸν μεν κατιδεῖν, ἐπιχειρῶμεν, προειπόντες, ὡς περ ὀλίγου προτέρου τοῖς θεοῖς,² δτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν θυτρώπων δύγματα περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δέ καὶ νῦν³ αὖ εἰπόντες ἡμῖν αὐτοῖς θωμαῖς, δτι εἰ μὲν τι χροστὸν ἔχει αὐτὸν διελέσθαι εἶτε ἄλλου δυτινοῦ εἶτε ἡμᾶς, οὗτως ἔδει αὐτὸν διαιρεῖσθαι, νῦν δὲ, τὸ λεγόμενον, κατὰ δύναμιν⁴ διεῖσται εἴησας περὶ αὐτῶν προχρυπτεύεσθαι; δοκεῖ ταῦτα; ή πῶς λέγεις; Ἐρμ. Πάντα μὲν οὖν σφόδρα ἔμοιγε δοκεῖ. Σωκ. Γελοῖκα μὲν οἷμα φανεῖσθαι, ὡς Ἐρμόγενες, γράμματι καὶ συλλαβαῖς τὰ προχρυπτα μεμικημένα κατάδηλα γιγνόμενα· δομῶς δέ ἀνάγκη. Οὐ γάρ ἔχομεν τούτου βέλτιου,⁵ εἰς δτι ἐπανενέγκωμεν περὶ ἀληθείας τῶν πρώτων δυομάτων, εἰ μὴ ἄρα δή, ὡς περ οἱ τραχυφθοροί, ἐπειδάν τι ἀπερώσιν, ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφέγγουσι θεοὺς αἴρουντες, καὶ ἡμεῖς οὗτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν, δτι τὰ πρῶτα δυόματα οἱ θεοὶ ἔθεταν καὶ διὰ ταῦτα ὁρθῶς ἔχει. Λόρα καὶ ἡμῖν κράτιστος οὗτος τῶν λόγων; ή ἐκεῖνος, δτι παρὰ βάροβάρων τῶν αὐτὸν παρειλήφαμεν, εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρχαιτέροι οἱ βάροβάροι; ή δτι ὑπὸ παλαιότητος ἀδύνατον αὐτὰ ἐπισκέψασθαι, ὡς περ καὶ τὰ βάροβάρικά; Αὗται γάρ ἀν πάσαις ἐκδύσεις εἰσιν⁶ καὶ μάλισται τῷ μὴ ἐθέλοντι λόγου διδόναις περὶ τῶν πρώτων δυομάτων, ὡς ὁρθῶς κεῖται. Καίτοι δτι τις τρόπῳ τῶν πρώτων δυομάτων τὴν ὁρθότητα μὴ οἴδεν, ἀδύνατόν που τῶν γε ὑστέρων εἰδέναι, ἀ εἴς ἐκείνων ἀνάγκη δηλουσθαι, ὡς τις πέρι μηδὲν οἴδεν ἄλλα δηλούν, δτι τὸν φάσκουτα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι περὶ τῶν πρώτων δυομάτων μάλιστά τε καὶ

καθίσταται. — 10. Καὶ οὐ καθ' ὅδὸν.) Τοιτέστι, καὶ δχι μεθοδικῷ τῷ τρόπῳ, ὡς ἐν Πολιτ. IV. σελ. 435. A.

§ 36. 2. Ὅσπερ ὀλίγου πρότερου τοῖς θεοῖς.) Ἐνν. προείπομεν. — 3. Οὕτω δὲ καὶ νῦν.) Περὶ τοῦ δὲ, ὅρα ἐν τῷ § 13. Τὸ δὲ ῥῆμα θωμαῖς ἀπανάληψιν τοῦ προηγουμένου ἐπιχειρῶμεν. εἴς οὐ δηλοῦται κατὰ ποίαν ἄνυσταν ἀκληπτέον τὸ θωμαῖν. — 4. Νῦν δὲ, τὸ λεγόμενον, κατὰ δημαρχοῦ.) Ἀφορᾷ ίσως

τὴν παροιμίαν, «ξῶμεν οὐχ ὡς θελούμεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα,» ὑπὸ τοῦ Τερεντίου ληφθεῖσαν ἐκ τοῦ Μενάνδρου Λύδρ. IV. 6, 10. «ut quimus ajunt, quando ut volumus non licet.» — 5. Οὐ γάρ ἔχομεν τούτου βέλτιου.) Τὸ ἀναφέρειν ἐνταῦθα ἀνευ τῆς αἵτιατοῦ πράγματος ἔχει μᾶλλον τὴν περὶ μετὰ γενικῆς περὶ ής συντάξεως ὁρα Πολιτ. IV. σελ. 384. Τὸ δὲ, ἀποστέν τι, ὅρα § 14. καὶ 15. — 6. Ἐκδύσεις εἰσιν.)

ταθαρώτατα δεῖ εἶχεν ἀποδεῖξαι, ἢ εὖ εἰδέναι, στι τά γε νστερα
ἥδη φλυαρήσει ἢ σοι ἄλλως δοκεῖ; Ἐρμ. Οὐδ' ὅπωστιοῦ,
ὦ Σώκρατες, ἄλλως. Σωκ. Ἄ μὲν τοίνυν ἐγὼ ἥσθημαι περὶ τῶν
πρότων δυνομάτων, πάνυ μοι δοκεῖ ὑδριστικὰ εἶναι καὶ γελοῖχ.
Τούτων οὖν σοι μεταδώσω, ἀν βούληται σὺ δ' ἂν τι εἴχης βέλ-
τιόν ποθεν λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ ἔμοι μεταδιδόναι.⁷

§ 37. Ἐρμ. Ποιάσω ταῦτα ἄλλὰ διαρρῶν λέγε. Σωκ. Πρῶ-
του μὲν τοίνυν τὸ ἔμοιγε φαίνεται ὡσπερ ὄργανον εἶναι πάσης
τῆς κινήσεως, τὸ δὲ εἴπομεν διάτι εἶχει τοῦτο τοῦνομα· ἄλλα
γάρ δὴ λογού, διτὶ λέσις βούλεται εἶναι οὐ γάρ ἡ ἐχρώμεθα² ἄλλα
εἰ τὸ παλαιόν· ἢ δὲ αρχὴ ἀπὸ τοῦ κιενοῦ ξενικὸν δὲ τοῦνομα· τοῦ-
το δ' ἔστιν ιέναι. Εἰ οὖν τις τὸ παλαιόν αὐτῆς εὔροι δύομα εἰς
τὴν ἡμετέραν φωνὴν συμβαίνον, λέσις ἀν δοθῶς καλέστο· νῦν δὲ
ἀπό τε τοῦ ξενικοῦ τοῦ κιενοῦ καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἡ μεταβολῆς καὶ
τῆς τοῦ ψ. ἐνθέσεως κινησίς κέκληται, ἔδει δὲ κιεινησιν³ καλεῖ-
σθαι ἢ εῖσιν. Ή δὲ στάσις ἀπόφρασις τοῦ ιέναι βούλεται εἶναι,
διὰ δὲ τὸν καλλωπισμὸν στάσις ὠνόμασται. Τὸ δὲ οὖν ρῶ τὸ
στοιχεῖον,⁴ ὡσπερ λέγω, καλὸν ἔδοξεν ὄργανον εἶναι τῆς κινήσεως
τῷ τὰ δύοματα τιθεμένῳ πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν τῇ φορᾷ· πολλαχ-
χοῦ γοῦν χρῆται αὐτῷ εἰς αὐτὸν πρῶτου μὲν ἐν αὐτῷ τῷ ρεῖν
καὶ ροῆ διὰ τούτου τοῦ γράμματος τὴν φορὰν μιμεῖται, εἴτα ἐν
τῷ τρόμῳ, εἴτα ἐν τῷ τραχεῖ, ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς τοιοῖσδε ρή-
μασιν, οἷον Κρούειν, Θραύειν, Ἐρείκειν, Θρύπτειν, Κερματίζειν,
Ῥυμδεῖν.⁵ πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει διὰ τοῦ ρ.: ἐώρα
γάρ, οἵματι, τὴν γλῶτταν⁶ ἐν τούτῳ ἡκιστα μένουσαν, μάλιστα δὲ
σειομένην. διὸ φαίνεται μοι τούτῳ πρὸς ταῦτα κατακεχρῆσθαι.
Τῷ δὲ αὐτῷ πρὸς τὰ λεπτὰ πάντα, ἀ δὴ μάλιστα διὰ πόσι-
των ἵτοι ὅν διὰ ταῦτα τὸ ιέναι καὶ τὸ λέσθαι διὰ τοῦ ἡ ἀπομιμη-
ται, ὡσπερ γε διὰ τοῦ φ. καὶ τοῦ ψ. καὶ τοῦ στύρυ καὶ τοῦ ζῆτα,

Ἀλλοι εἰς δύσεις. — 7. Πειρᾶσθαι θεῖν γράφει ποσεῖται καὶ ὁ Τιμαῖος
καὶ ἔμοι μεταδίδοντι.) Προστακτικῶς Γλωσσ. σελ. 192. Ὁρθῶς δὲ κρίνει πε-
κεῖται ἡ ἀπαρέμφατος, περὶ οὗ ὅρα ρὶ τοῦ ρήματος τούτου ὡς τοῦ μόνου
Πολιτ. Β. σελ. 473. Δ. VI. σελ. 508. Β. γυναῖκος δύτος ὁ Βάσκερος ἐν Ἐπυμολογ. Σουδιαν. σελ. 1120. καὶ ἐπομν. μαρτυ-
ροῦντος καὶ τοῦ Τιμαίου ἐν τῷ εἰρημέ-
μένῳ χωρίῳ. — 6. ἐώρα γάρ, οἵματι,
τὴν γλῶτταν.) Οὕτως διορθώνει ὁ Δι-
δόρφιος. δόλοι δὲ οἱ Κώδων. ἐῶ γάρ οἴ-
ματι. — Ἀλλ' οὔτως ἀντὶ τοῦ μένουσαν
ἐπρεπε μᾶλλον ἡ ἀπαρέμφατος μένειν,
καὶ ἀντὶ τοῦ σειομένην σείομεν, ἡ τεύ-
λαχιστον σείω. Νῦν δὲ πᾶν τὸ χωρίον
δημαλὸν εὐληπτον ἔγεινε. Ἐπειδὴ εἰς
τὸ ἐώρα, ἐν. ὃ τὰ δύοματα τιθέμενος.

Οὕτως § 32. 8. — 3. Ἐδει δὲ κιεινη-
σιν.) Τὸ χωρίον φανερῶς διερθαρμέ-
νον, πίθηκῶς δὲ γραπτέον: ἔδει δὲ κιε-
σιν καλεῖται ἡ λέσις. — 4. Τὸ δὲ οὖν
ρῶ τὸ στοιχεῖον.) Ο νοῦς· ἀλλ' ἀς ἐ-
πανέλθω εἰς τὸ στοιχεῖον ρῶ, ὅθεν κατὰ
μικρὸν παρετράπειν. — πρὸς τὸ ἀφο-
μοιοῦν, ἐνν. αὐτά. — 5. ρυμδεῖν.) Κοι-
νῶς, ρέμδειν· ἔνιοι δὲ ρυμδεῖν· οἱ δὲ
ρύμδειν. Εἰς δὲ μόνος ρύμδην. Ρυμ-

ροῦντος καὶ τοῦ Τιμαίου ἐν τῷ εἰρημέ-
μένῳ χωρίῳ. — 6. ἐώρα γάρ, οἵματι,
τὴν γλῶτταν.) Οὕτως διορθώνει ὁ Δι-
δόρφιος. δόλοι δὲ οἱ Κώδων. ἐῶ γάρ οἴ-
ματι. — Ἀλλ' οὔτως ἀντὶ τοῦ μένουσαν
ἐπρεπε μᾶλλον ἡ ἀπαρέμφατος μένειν,
καὶ ἀντὶ τοῦ σειομένην σείομεν, ἡ τεύ-
λαχιστον σείω. Νῦν δὲ πᾶν τὸ χωρίον
δημαλὸν εὐληπτον ἔγεινε. Ἐπειδὴ εἰς
τὸ ἐώρα, ἐν. ὃ τὰ δύοματα τιθέμενος.

ὅτι πνευματώδη τὰ γράμματα, πάντα τὰ τοιαῦτα μεμίμηται καὶ τοῖς ὀνομάζων, οἷον τὸ ψυχρὸν καὶ τὸ ζέον καὶ τὸ σίεσθαι καὶ ὅλως τὸν σεισμόν.⁷ καὶ ὅταν που τὸ φυσῶδες μιμῆται, πανταχοῦ ἐνταῦθα ὡς τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα γράμματα ἐπιφέρειν φαίνεται ὁ τὰ ὄνόματα τιθέμενος. Τῆς δὲ τοῦ δικαιοποίησης καὶ τοῦ τοιαῦτα καὶ ἀπερείσεως τῆς γλώττης τὴν δύναμιν χρήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ φεσμοῦ καὶ τῆς στάσεως. Ὄτι δὲ ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λόγῳ γλώττα κατιδών, ἀφομοιῶν ὄνόμασε τὰ τε λεῖα καὶ αὐτὸς τὸ ὀλισθάνειν καὶ τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες καὶ τάλλα πάντα τὰ τοιαῦτα· ἢ δὲ ὀλισθαίνουσας τῆς γλώττης ἀντιλαμβανεται τὸ γλυκὺ δύναμις, τὸ γλισχρὸν ἀπεμιμήσατο καὶ γλυκὺ καὶ γλοιῶλες τοῦ δικαιοποίησης τῆς φωνῆς, τὰ ἔνδον καὶ τὰ ἐντὸς ὄνόμασεν, ὡς ἀφομοιῶν τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα. Τὸ δὲ αὖ στὸ μεγάλῳ ἀπέδωκε, καὶ τῷ μήκει τὸ ἦ, ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα.⁸ Εἰς δὲ τὸ στρογγύλον τοῦ οὐδεόμενος σημείου, τοῦτο πλείστου αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε. Καὶ τάλλα οὕτω φαίνεται προσθιβάζειν⁹ καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβᾶς ἐκάστῳ τῶν ὄντων σημείου τε καὶ ὄνομα ποιῶν ὁ νομοθέτης, ἐκ δὲ τούτων τὰ λοιπὰ ἥδη αὐτοῖς τούτοις συντιθέναι ἀπομιμούμενος. Αὗτη μοι φαίνεται, ὡς Ἐρμόγενες, βούλευθαι εἶναι ἡ τῶν ὄνομάτων δρθότης, εἰ μὴ τι ἄλλο Κρατύλος ὅδε λέγει.

§ 38. Ἐρμ. Καὶ μὴν, ὡς Σώκρατες, πολλά γέ μοι πολλάκις πράγματα παρέχει Κρατύλος, ὡσπερ κατ' ἀρχὰς ἔλεγον, φάσκων μὲν εἶναι δρθότητα ὄνομάτων, ἥτις δὲ ἐστὶν οὐδὲν σαρές λέγων, ὡστε με μὴ δύναμεθαι εἰδέναι, πότερον ἐκῶν ἢ ἄκων συτῶς ἀσαφῶς ἐκάστοτε περὶ αὐτῶν λέγει. Νῦν οὖν μοι, ὡς Κρατύλε, ἐναυτίου Σωκράτους εἰπέ, πότερον ἀρέσκει σοι ἢ λέγει Σωκράτης περὶ ὄνομάτων, ἢ ἔχεις πῃ ἄλλη κάλλιον λέγειν; καὶ εἰ ἔχεις, λέγε, ἵνα ἥτοι μάθης παρὰ Σωκράτους, ἢ διδάξης ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Κρατύλ. Τί δέ, ὡς Ἐρμόγενες; δοκεῖ σοι ὁράδιον εἶναι οὕτω ταχὺ μαθεῖν τε καὶ διδάξαι ὅτιον πράγμα, μὴ ὅτι τοσοῦτον, ὃ δὴ δοκεῖ εὖ τοῖς [μεγίστοις] μέγιστον² εἶναι; Ἐρμ.

— 7. Καὶ ὅλως τὸν σεισμόν.) Τῷοντι τὸ φαίνεται ὅτι εἰσάγει καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβᾶς ἐπιθέτων δινομοθέτης εἰς ἔκαστον τῶν ὄντων σημείου καὶ ὄνομα. Περὶ τοῦ προσθιβάζειν δοκαὶ Φαῖδρ. σελ. 229. Ε.

— 8. Οτι μεγάλα τὰ γράμματα.) Δηλ. τὸ στὸ καὶ τὸ η. Κοινῶς ἀντίγονον κεῖται στρογγύλον. Λατεῖνος δὲ καὶ ἐνταῦθα παῖξει ὁ Σωκράτης νομίζων ὅτι πρὸς ἔκφρασιν τῶν στρογγύλων ἀναγκαῖον στρογγύλα γράμματα.

— 9. Καὶ τάλλα οὕτω φαίνεται προσθιβάζειν.) Ο δὲ γοῦς καὶ τὸ λοιπόν εὖ.

των φαίνεται ὅτι εἰσάγει καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβᾶς ἐπιθέτων δινομοθέτης εἰς ἔκαστον τῶν ὄντων σημείου καὶ ὄνομα. Περὶ τοῦ προσθιβάζειν δοκαὶ Φαῖδρ. σελ. 229. Ε.

§ 38. 2. Ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον.) Τὸ μεγίστοις ἀναγριθόλως ἐκ γλωσσήματός τενος ἔγεννηθε. ἐπειδὴ τὸ εἰν τοῖς πρὸ τοῦ ὑπερθετικοῦ εἶναι συνηθίστατον δρα Γράμμ. Μαθ. § 289. —

Μὰ Δί οὐκ ἔμοιγε ἀλλὰ τὸ τοῦ Ησιόδου³ καὶ δὲ μοι φαίνεται
ἔχειν τό· «Εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταβεῖν, προῦργου εἶ-
ναι.» Εἰ δὲ καὶ σμικρὸν τι δῆλος τὸ εἶ πλέον ποιῆσαι, μὴ ἀπόκα-
μνε, ἀλλὰ εὔεργέτει καὶ Σωκράτη τόνδε, δίκαιος δ' εἴ καὶ
ἔμε.⁴ Σωκ. Καὶ μὲν δὴ ἔγωγε καὶ αὐτὸς, ὁ Κρατύλε, αὐτὸν δὲ
ἰσχυρισάμην ὡν εἴρηκα, ἢ δέ μοι ἐφαίνετο, μεθ' Ἐρμογένους ἐπε-
σκεψάρην, ὡστε τούτου γε ἐνεκα θαρρῶν λέγε, εἴ τι ἔχεις βέλτιον,
ώς ἐμοῦ ἐνδεξαμένου. Εἰ μὲντοι ἔχεις τι σὺ κάλλιον τούτων λέγειν,
οὐκ δὲ θαυμάζειν δοκεῖ σύρρα μοι αὗτός τε ἐσκέφθαι τὰ τοιαῦτα
καὶ παρ' ἄλλου μεμαθηκέναι. Εάν δὲ λέγης τι κάλλιον, ἐνατῶν μα-
θητῶν περὶ δρόμων δύσμάτων καὶ ἐμὲ γράφου. Κρ. Άλλὰ μὲν δὴ, δὲ
Σώκρατες, ὡσπερ σὺ λέγεις, μεμέληκε τέ μοι περὶ αὐτῶν καὶ
ἴσως ἄν σε ποιησάμην μαθητήν. Φοβοῦμοι μέντοι, μὴ τούτου
πᾶν ταῦναγάντινον ἥ, ὅτι μοι πως ἐπέρχεται λέγειν⁶ πρὸς σὲ τὸ τοῦ
Αἰχιλέως, ὁ ἐκεῖνος ἐν Λιταῖς⁷ πρὸς τὸν Αἰχιτα λέγει. Φησὶ
δέ «Ἄιχι Διωγενὲς Τελεκυώνιε, κοίρανε λαῶν, πάντα τί μοι κατὰ
Συρὸν ἔείσω μαθησασθαι.» Καὶ ἐμοὶ σὺ, δὲ Σώκρατες, ἐπιεικῶς φαίνει
κατὰ νοῦν χρησμῷδειν, εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴ-
τε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. Σωκ. Ω γα-
θὲ Κρατύλε, θαυμάζω καὶ αὐτὸς πάλαι τὴν ἐμαυτοῦ σοφίαν,
καὶ ἀπιστῶ.⁸ Δοκεῖ δὲ μοι χρῆναι ἐπανασκέψασθαι, τί καὶ λέγω.
Τὸ γάρ ἐξαπατᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον
ὅταν γάρ μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ ἀλλὰ αὐτὶ παρῇ ὁ ἐξαπατή-
σων, πῶς οὐ δεινόν; δεῖ δὴ, ὡς ἔστι, θαυμά μεταστρέψεσθαι
ἐπὶ τὰ προειρημένα, καὶ πειρᾶσθαι, τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ,⁹
βλέπειν ἄμα πρόστω καὶ δπίσσω. Καὶ δὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἴδωμεν, τί
ἡμῖν εἴρηται. Οὐόματος, φαμέν, ὄρθρότης ἐστὶν αὕτη, ἢτις ἐνδεί-

3. Τὸ τοῦ Ησιόδου.) Όμη. Τ. DD. 359.
«Εἰ γάρ καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν
ηκαταθεῖσι, καὶ θαυμὰ τοῦθ ἔρδοις, τά-
νυχ καὶ μέγα καὶ τὸ γένοιτο.» — 4.
Δίκαιος δ' εἴ καὶ ἔμε.) Ενν. εὐεογε-
τεῖν. — 5. «Ἐνα τῶν μαθητῶν περὶ δρό-
μων.») Καθὼς τὸ μακρύνειν καὶ δι-
δάσκειν, συντάσσονται συγγάλις μετὰ
γεν. μὲ τὴν περὶ πρόθεσιν ὡς ἐν Εὐθύδη. οελ. 305. C. οἵτω καὶ μαθητὴς καὶ δι-
δάσκαλος συντάσσονται μετὰ γεν. μὲ τὴν
περὶ, δρός Μεγά. οελ. 235. E. Λάχητ.
οελ. 186. E. «οὗτε γάρ εύρετης εὑτε
μαθητὴς αὐδενός περὶ τῶν τοιούτων

γεγονέναι.» ὀσαύτως καὶ τὸ μάθημα,
ἄς ἀνωτ. ομ. 1. «Καὶ τὸ περὶ τῶν δυο-
μάτων οὐ σμικρὸν τυγχάνει δὲν μάθημα.»
— 6. «Οτι μοί πως ἐπέρχεται λέγειν.)
Οὐ νοῦς διότι δέν τιςέρω πῶς μου
ζοχεται εἰς τὸν νοῦν νὰ εἴπω πρὸς κτλ.
— 7. «Ἐν Λιταῖς.) Ιλιάδ. I, 640 καὶ
ἐπόμα. Φανερὸν δ' ὅτι τὸ τελευταῖον
μέρος τῆς ὁτζηδίτης ἐκείνης ὀνομάσθη
ὑπὸ τῶν παλαιῶν, Λιταῖς δρός Ίππ.
Νεώτ. οελ. 364. E. — 8. Καὶ ἀπιστῶ.)
Ενν. αὐτῇ, συγγάλις παραλειπόμενον
νὰ ἐνοπθῇ δρός Γραμμ. Ματθ. οελ. 1306.
— 9. Τὸ ἐκείνου τοῦ ποιητοῦ.) Δρός διπερ
αὐτὸς ἐκείνος ὁ ποιητὴς λέγει. δρός Όμη.

ξεται οὖν ἔστι τὸ πρότυμα. Τοῦτο φῶμεν ἵκκυντις εἰρῆσθαι; Κρ. Εἴ μοι μέν δικαιίη πάντι σφόδρα, ὃ Σώκρατες. Σωκ. Διδασκαλίας ἄρα ἔνεκα τὰ δυόρατα λέγεται; Κρ. Πάντι γε. Σωκ. Οὐκοῦν φῶμεν καὶ ταύτην τέχνην εἶναι καὶ δημιουργούς αὐτῆς; Κρ. Πάντι γε. Σωκ. Τινας; Κρ. Οὕτε περ τὸν κατ' ἀρχὰς ἔλεγες, τοὺς νομοθέτας.¹⁰ Σωκ. Πότερον οὖν καὶ ταύτην φῶμεν τὴν τέχνην ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγίγνεσθαι, ὡσπερ καὶ τὰς ἄλλας, η μή; βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιόνδε. Ζωγράφοι εἰσὶ που· οἱ μὲν χείρους, οἱ δὲ ἀμείνους; Κρ. Πάντι γε. Σωκ. Οὐκοῦν οἱ μὲν ἀμείνους τὰ αὐτῶν ἔργα καλλιώ παρέχουνται, τὰς ξυνικά, οἱ δὲ φυλάττεροι;¹¹ καὶ σικοδόμοι ὥστε πάντας οἱ μὲν καλλιώνται τὰς σικιας ἐργάζονται, οἱ δὲ αἰσχίους; Κρ. Ναι. Σωκ. Άρον καὶ νομοθέται οἱ μὲν καλλιώ τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχουνται, οἱ δὲ αἰσχίω; Κρ. Οὗ μοι δοκεῖ τοῦτο ἔτι. Σωκ. Οὐκ ἄρα δοκοῦσι τοι νόμοι¹² οἱ μὲν βελτίους, οἱ δὲ φωλάττεροι εἶναι; Κρ. Οὐ δητα. Σωκ. Οὐδὲ δὴ σύνομοι, οἵς ἔστι, δοκεῖ τοι κεῖσθαι τὸ μὲν χείρους, τὸ δὲ ἀμείνους; Κρ. Οὐ δητα. Σωκ. Πάντα ἄρα τὰ δυόρατα ἀρθῶς κεῖται; Κρ. Οσα γε δυόρατά ἔστι. Σωκ. Τί οὖν; ὁ καὶ ἄρτι ἐλέγετο, Ερμογένει τῆς πότερον μηδὲ σύνομα τοῦτο¹³ κεῖσθαι φῶμεν, εἰ μή τι αὐτῷ Ερμοῦ γενέσεως προσήκει, η κεῖσθαι μὲν, οὐ μέντοι δροῦσες γε; Κρ. Οὐδὲ κεῖσθαι ἔμοιγε δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, ἀλλὰ δοκεῖν κεῖσθαι, εἴκοι δὲ ἐπέρους τοῦτο τούμομα, οὔπερ καὶ η φύσις η τὸ δυόρατα δηλοῦσα.¹⁴ Σωκ. Πότερον οὐδὲ φεύδεται, στοιχεῖς τις εῇ. Ερμογένη αὐτὸν εἶναι; μή γάρ οὐδὲ τοῦτο οὖν η, τὸ τούτου φάναι Ερμογένη εἶναι, εἰ μή ἔστι; Κρ. Ηοῖς λέγεις; Σωκ. Άρα δτι φεύδη λέγειν τὰ παρόπαν οὐκ ἔστω, ἄρα τοῦτο εοι δύναται η λέγεις; συγγει γάρ τινες οἱ λέγοντες, ὃ φίλε Κρατύλε, καὶ νῦν καὶ πάλιν. Κρ. Πῶς γάρ οὐ, ὃ Σώκρατες, λέγουν γέ τις τοῦτο, οἱ λέγει, μή τὸ οὐ λέγει; η οὐ τοῦτο ἔστι τὸ φεύδη

Ινδ. Α' 341. Γ. 100. — 10. Κατ' αὐτούς οὐτοις είναι τοις οὐτοις η Σώκρατος λέγεις ἔλεγες, τοὺς νομοθέτας.) Τοις δὲ προκαθόμενοι εἰς Σ. 8. Ἀριστος τοις γράφουσιν ονοματοθέτες. Δεῖτι πρότον μὲν ὃ Σώκρατης εἰς τὸ αὐτὸν γράφει ὅποι τὸ δύορα καὶ ὁ Κρατύλος ἀριστός, μόνον περὶ τοῦ νομοθέτου ἀνέρερε, περὶ δὲ τοῦ δυόρατον ποιῶς έρειται εἰς τὰ πολλὰ οὐλέγου διατεργήτα δείκνυται ἐναργῶς, δτι ποιῶς θέντος ἔξεταις περὶ δυόρατοθετῶν, δικιά δὲ πάντα ἐπέθησκεν εἰς τὸ δυόρατον νομοθέτων ὅπερι διατυριτέσσι τοὺς νομοθέτες. — 11. Οι δὲ φωλάττεροι ζωιόπεριμνες, οἱ δὲ φωλιστροι ζωιό-

τερα. Αὐτοὶ δηλῶσεν οὐτοις είναι Σώκρατος λέγεις τοις οὐτοις καὶ τὸ προκαθόμενον δημιουργούς, οὐτε δέ λέγος ἔχει ἀνεπτατισθεῖ τοις τοις δημοκολούσισθεν. — 12. Οὐκ ἄρα δοκοῦσι τοι νόμοι;) Οἱ ἀλιθόφοις πρὸ τοῦ νόμοι ἔθισε τὸ ἀρέτων οἱ εὐ καλοί. ἐπειδὴ δέρη πρέπει τοις ἐννοήσαμεν περὶ διου τοῦ οὐλέγου, δικιά ἀπορεύομεντοις. — 13. Μηδὲ δύομα τοις;) Εννοεῖς οἱ Ερμογένους τούμομα. — 14. Οὐπερ καὶ η φύσις η τὸ δυόρατα δηλοῦσα;) Βεβίως η φύσις θέντος δηλεῖται δύορα, δικιά τοι δυόρατα φύσει. Θέντος θέντοις η Φεύδης: οὐτε τοι δηλεῖται δηλοῦσει η φύσις

λέγειν, τὸ μὴ τὰ δύτα λέγειν; Σωκ. Κομψότερος μὲν ὁ λόγος
ἢ κατ' ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν τίλικιν, ὃ ἔταῖρος ὅμως μέντοι
εἶπε μοι τοσὸνδε, λέγειν μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἰγαι ψευδῆ, φάναι δέ;
Κρ. Οὐ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι. Σωκ. Οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσειπεῖν;
οἷον εἴ τις ἀπαυτήσας σοι ἐπὶ ζενίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς εἴποι
«Χαῖρε, ὃ ξένε Ἀθηναῖε, νιέ Σωκράτηος Ἐρμόγενες», οὗτος λέξειν
ἂν ταῦτα ἡ φαῖτι ἀν ταῦτα ἡ εἴποι ἀν ταῦτα ἡ προσείποι ἀν
οὗτῳ σὲ μὲν οὐ, Ερμοχεντο δέ τὸνδε; ἡ οὐδένα; Κρ. Εὔοι μὲν
δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, ἄλλως ἀν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι.¹³ Σωκ.
Α'λλ' αγαπητὸν γάρ ἀληθῆ ἀν φθέγξαιτο
ταῦτα ὁ φθέγξαμενος τὴν ψευδῆ; ἡ τὸ μέν τι αὐτῶν ἀληθὲς, τὸ δὲ
ψευδός; καὶ γάρ ἀν καὶ τοῦτο ἐξαρκοῖ. Κρ. Ψοφεῖν ἔγωγ' ἀν
φαίνεται¹⁷ τὸν τοιούτου, μάτην αὐτὸν ἐχωτὸν κινοῦται, ὥσπερ ἀν εἴ
τι χαλκείου κινήσειε κρούσταις.

39. Σωκ. Φέρε δὴ, εὖ πη διαλλογήμεν,² ὡς Κρατύλε· ἀρ-
εὶς ἄλλο μὲν ὃν φάις τὸ ὄντα εἶναι, ἄλλο δὲ ἐκεῖνο, σὺ τὸ ὄ-
ντα εἶστιν; Κρ. Ἐγωγε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄντα ὅμολογεῖς
μίμημά τι εἶναι τοῦ πρόγυματος; Κρ. Πάντων μάλιστα. Σωκ. Οὐκ-
οῦν καὶ τὰ ζωγραφήματα τρόπου τινὰ ἄλλου λέγεις μιμήματα εἴ-
ναι προγυμάτων τινῶν; Κρ. Ναὶ. Σωκ. Φέρε δὴ· οἵσως γάρ ἐγὼ οὐ
μανθάνω ἀττά ποτ᾽ εἶστιν ἀ λέγεις, σὺ δὲ τάχις ἀν ὀρθῶς λέγοις;
εἶτι δικυεῖναι καὶ προσενέγκειν ταῦτα ἀμφότεροι τὰ μιμήματα,
τὰ τε ζωγραφήματα πάκεντα τὰ ὄντατα, τοῖς πρόγυμασιν, διν μι-
μήματά εἶστιν, τὸ οὖ; Κρ. Ἐστι. Σωκ. Πρῶτον μὲν δὴ σκό-
πει τόδε· ἀρότιν τις τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδεῖη,
τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῇ γυναικὶ, καὶ τάλλα σύτως; Κρ. Πάντη
μὲν οὖν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τούναντίσιν τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυ-
ναικὶ, τὴν δὲ τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρὶ; Κρ. Ἐστι καὶ τῶτα. Σωκ.
Ἄροτιν αὔταις αἱ δικυομάτι ἀμφότεροι δροῦσι, τὸ τὸ ἑτέρα; Κρ. Ἡ
ἑτέρα. Σωκ. Ἡ ἀν ἐκάστῳ, οἷμα, τὸ προστήκον τε καὶ τὸ ὄμοιον
ἀποδιδῷ. Κρ. Ἐμείνει δοκεῖ. Σωκ. Ιντινού μὴ μηχανεῖσθαι εὐ τοῖς
λόγοις ἐγώ τε καὶ σὺ, φίλοι ἔντες, ἀπόδεξαι μου ὁ λέγω. Τὴν τοιαύ-

ἢ μὲν τὸ δύοικα συνεχόμενη — 15.
Ἄλλοις ἀν σύτος ταῦτα φθέγξασθαι.)
Τὸ δῆμα φθέγξασθαι εἰς τὴν ἀρχικήν
του σηματίαν ἐνυπηκτέον. — 16. 'Αλλ'
ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο.) Ιππ. Μεζ., σελ.
302. B. «ἴξαρκει, ὡ Ιππίκη ἀγαπητὸν
γάρ καὶ ταῦτα.» Πολιτ. IV. σελ. 435.
Δ. «οὐκοῦν ἀγαπητὸν, ἔωη ἐμοὶ μὲν γάρ
ἐν γε τῷ πατέρι τείκυνως ἀν ἔχοι» καταγει.
§ 43. 'Εν τῷ τέλει τὸ ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦ-
το διαιλογήσθαι — 17. Ψοφεῖν ἐγωγ' &

φαινεται.) Σαρέστερον επι γονιν ὁ Κροκτύλος
δηλωσε τὴν γνώμην του λέγων, διτε πάντα ε-
κεῖνα τὰ ὅπειτα δὲν είναι ἀληθῶς οὐδεις
εἰς τὰ πράγματα, δὲν είναι δύναμιτα,
ἄλλα μάταιος τις τῶν θηχῶν φύσιος.

§ 39, 2. Φέρεις δή, έάν πη, σιακλαχθώμεν.) "Ο νοῦς. "Εἴτα λοιπόν, οὐδὲ μάτωμεν μιὲ πνεύμων τρόπον ἵτας συμφωνήσωμεν. ὅρχ Πολιτ. IV. σελ. 434. Α. ν ιὸς δή, έάν σοι σπάρι ξμοι δολῆ. « Αὔγου. V. σελ. 453. Ε. ο φέρεις δὴ έάν